

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Stig och Åse Andreasson,
missionärer i Frankrike:

**-Vi vill
vara med
och vinna
människor
för Gud!**

Läs intervju, sid. 16-18

Vem äger våra barn?

"I denna tid fostras föräldrar målmedvetet in i rollen som statens tjänare att skaffa och vårda barnen. Och det under minutiös kontroll; allt från barnavårdcentral, daghem, skola, fritidshem."

Läs ledaren, sid. 4-5

Från fängelsekund till Herrens vittne

Igor Serov från Litauen ger ett personligt vittnesbörd

Jag vill gärna berätta en av de underbaraste berättelser om frälsning i Jesus Kristus som finns. Hoppas att detta vittnesbörd tjänar till att styrka er.

Det står i Hebréerbrevet att Jesus Kristus är densamme i går, idag, så ock i evighet. Han är densamme som förr. Också idag får vi befrielse, frälsning från syndens makt i Jesu namn. Människor kommer ibland och säger: Låt oss se ett under, så ska vi tro. De förstår inte att det verkligt stora undret som äger rum, är när en syndare blir frälst genom Jesus Kristus. Vi vet att Herren idag såsom förr räddar människor som annars var bestämda för död och undergång. Han renar genom sitt blod och ger evigt liv. Prisad vare Herren!

Alla har syndat, säger Guds Ord. En del har gjort många, andra ännu fler synder. Jag har gjort väldigt mycket synd. Jag tror att jag var ett särskilt aktat instrument i djävulens händer till att utföra dessa synder. Men Herren ryckte mig ur denna dödssnara, han renade mig, han reste mig upp.

En stor del av mitt liv, nästan tio år tillbringade jag i olika fängelser. Jag

ser kanske inte ut som en sådan bandit idag. Första gången kom jag i fängelse som artonåring. Sedan upprepades detta några gånger. Varje gång jag hamnade i fängelse, tänkte jag: det här måste bli sista gången. När det sedan hände igen, kunde

Alla har syndat, säger Guds Ord. En del har gjort många, andra ännu fler synder. Jag har gjort väldigt mycket synd. Jag tror att jag var ett särskilt aktat instrument i djävulens händer till att utföra dessa synder.

jag inte begripa vad det var som hänt. Varför hamnade jag i fängelse ideligen? Flera gånger, när jag gick in genom fängelseportarna, lovade jag mig själv att det inte skulle upprepas, det här skulle bli sista gången. Jag drömde mycket om att på något sätt kunna ändra livet och få lugn och ro. Men till min egen för-

våning hamnade jag åter igen i fängelset. Jag vet inte vad som skulle ha hänt, och hur många gånger jag åter skulle ha fått vara med om att hamna i fängelse, om jag inte hade mött Herren Jesus Kristus.

Jag är född och uppvuxen i Litauen, men mötte Jesus i Norge. Ett intressant faktum är att jag mötte Kristus genom en svensk broder. Jag fortsatte på frälsningens väg och växte till andligen bland bröder och systrar i Sverige.

Även då jag var i frihet, så jagade polisen mig. Detta tillsammans med att en del maffiagrupper sökte efter mig, gjorde att mitt liv var i fara. 1990-talet i fd Sovjet var en tid av inbördeskrig mellan olika maffiagrupper. Det var tio års laglöshet. Såväl i den brottsliga världen, maffian, som i polisorganisationerna, var praktiskt taget alla in-dragna i brottslig verksamhet. I detta inbördeskrig döddes över tjugo personer som jag själv kände. Flera gånger var jag själv nära att bli dödad, men jag kom undan. Det har möjligen göra med att Herren räddade mig.

I den situationen fattade jag beslutet att lämna Litauen - maffian och allt. Jag begav mig till England, och tänkte

att jag skulle börja ett nytt liv där. Jag började med ett tungt byggnadsarbete, och tänkte att jag skulle kunna leva som alla andra. Jag ville inte dö och jag ville inte sitta i fängelse, men visste inte hur jag skulle kunna förändra mitt liv. Jag visste inte då att det var möjligt endast genom Jesu Kristi blod. Jag föreställde mig att det var möjligt att förändra livet genom att bara flytta till ett annat land. Jag fattade inte att min livssituation berodde på synden, och jag kunde inte fly ifrån mig själv.

Efter två månaders vistelse i England befann jag mig

I detta inbördeskrig döddes över tjugo personer... Flera gånger var jag själv nära att bli dödad...

i en grupp människor, och upptäckte att vi satt och för-handlade om att köpa vapen och göra brott. Det dök upp engelska företagare som på ett eller annat sätt var knutna till maffian. Jag undrade hur det kom sig att dessa fabriksägare ville ha kontakt med så

smutsiga ting som maffia-verksamhet. Jag fattade inte att synden omfattar både rika och fattiga.

Under min flykt bort begav jag mig vidare från England till Tjeckien. Där vände jag mig till myndigheterna och bad om hjälp. Jag hade familj; hustru och en nioårig dotter. Min familj kom överens med mig om att vi skulle vara tillsammans. Det var inte lätt. Det är en sak att ta ansvar för sig själv, en annan att också svara för närstående. Vi kom till ett flyktingläger i Tjeckien. Det var en miljö som liknade ett fängelse. Där uppstod konflikter; där fanns tjetjener, ukrainare, och andra med olika viljor. Det var en tid med mycket problem.

Många tror inte att detta stora under skedde genom Guds försorg, men Gud gjorde undret. Ingen kan hjälpa såsom Herren!

Jag vill berätta för er det intressantaste; vad jag mitt i dessa svårigheter fick uppleva. På min väg hände sällsamma ting som jag lade märke till och undrade vad det var. De tjeckiska myndigheterna avslag min begäran om asyl, jag måste lämna landet och visste inte var jag skulle ta vägen med familjen. Jag kunde inte återvända hem, för där väntade antingen många år i fängelse eller död. När jag var i denna situation att jag undrade vad jag skulle ta mig till, så fick jag ett svar av Gud. Det var som om en kraft tog tag i mig i det läget, och jag liksom fördes in i en ruin av en tidigare sovjetisk militärbas i Tjeckien. Jag såg där på väggen en stor karta. Den var till stora delar bortsliten, men det fanns ett fragment kvar - det var Norge. Jag sa

till min hustru: vi måste bege oss till Norge!

Idag vet jag att det inte var en tillfällighet. Där hade Herren förberett två personer som vittnade för mig om evangelium. Genom dem kom jag att lära känna Jesus Kristus. Därför är jag idag inte en bandit, men en på Jesus Kristus troende! Pris ske Gud, han utför ofattbara ting!

När jag var i Norge hade vi möten och olika nationaliteter samlades. Jag tyckte det var underbart att få vara ibland troende, och tänkte att här skulle jag nu bli kvar och bo i Norge. I lugn och ro. Men en dag förändrades allt, det formligen sprängdes. En morgon kom norska poliser och satte på mig hand- och fotbojor. Tillsammans med familjen kördes jag en lång väg, genom Sverige och till Karlshamn, där jag sattes på

skulle innebära att jag förlorade min familj under denna fängelsestid. Jag visste inte *hur* Gud skulle kunna hjälpa mig, men jag visste ändå att han *skulle* hjälpa mig. När färjan kom fram till Litauen stod polisen och väntade på mig. De arresterade mig direkt. Det var naturligtvis ett svårt ögonblick. Min dotter grät och bad polisen att släppa pappa. Det var en prövningens eld.

Idag förstår jag att Gud sände mig till fängelset och lät mig uppleva denna prövningens eld för att jag skulle komma dit jag är idag. Jag var nu i fängelse, inte som bandit, men en på Jesus troende. Då blev situationen den att i fängelset befann sig inte mina vänner, utan fiender. De smidde hela tiden planer att på något sätt orsaka mig ont. Samtidigt visste jag att inom polisen smiddes också planer. Jag kände till meka-

dessa svårigheter kom. Hans Lindelöw hjälpte mig mycket, han skrev brev till myndigheterna angående min situation. Min käre broder Hans till och med besökte mig i fängelset, prisat vare Herren!

Istället för att tillbringa tolv år i fängelset, som jag fruktade, kom jag att stanna endast sju och en halv månad där. Det var helt ofattbart när jag fick höra domen att jag inom en vecka skulle bli fri. Flera poliser menade att jag betalat stora pengar eller på något annat sätt fått tumme med domarna. Många tror inte att detta stora under skedde genom Guds försorg. Men Gud gjorde undret. Ingen kan hjälpa såsom Herren. Något av det mest intressanta var att människor inom denna korrumperade poliskår, även höga poliser som hade möjligheter att krossa mig, de blev rädda. De förstod inte vad som hände, de greps av fruktan när de såg hela händelseförloppet, att det osannolika hände och Gud befriade mig. Jag vittnade för dem: jag tror på Gud, och Gud har hjälpt mig. De blev rädda. Till slut var det en av de högsta polischeferna i staden jag bodde som kom till mig, och bad mig att inte göra honom illa. Han sa: jag har bara ett år kvar till pensionen! Jag sa: jag kan inte göra dig något illa. Jag är ingen, men Gud är allt. Och jag rådde honom att vända sig till Gud.

Under denna korta tid var det något Gud uppenbarade för mig. Jag vill dela med er det Gud uppenbarade för mig i fängelset. Det är viktigt. Vi återvänder till 1989. Jag var då 19 år och hamnade i landets värsta fängelse. Jag var inte troende. Det var under sovjettiden, denna ateistiska tid. Då såg jag en märklig syn. Jag såg mig själv i färd med att predika om att vi levde i yttersta dagarna. Jag vände mig till människorna, predikade för dem och grät. När

Forts. s. 29

Efter sin frälsning, har Igor återvänt till fängelser i Litauen flera gånger, för att vittna för sina tidigare medfångar:

färjan till Litauen. Jag kunde inte fatta vad som hände. Jag hade haft en föreställning om att livet med Jesus skulle vara härligt och utan problem. Men nu kom jag plötsligt att befinna mig på väg tillbaka till fängelse.

Jag hade i alla fall kommit till tro på Gud, och tänkte: om Gud tillåter det här, så kan det bara lända till något gott. Rent mänskligt visste jag att ett fängelsestraff på minst tolv år väntade mig. Det

nismerna. Det "ordnades" så att jag hamnade i en cell där människor hade aids. Jag visste att de hade kontakt med polisen, och hade planer på att förmå mig ta en spruta och så få aids. Men Gud var där och Gud hjälpte. Han påverkade deras hjärtan, så de släppte tankarna på att försöka få mig att injicera blod som var smittat med aids. Det ledde till att de slutligen väjdade till mig att bedja för dem. Det var alltså inte utan mening alla

VEM ÄGER BARNEN?

Stina Fridolfsson

Allt fler kvinnor väljer att låta befrukta sig på konstgjord väg. För att slippa ha en far till sitt barn. Är det för att få ensamrätt till barnet? Det rimmar väldigt illa med utvecklingen, eftersom vi lever i ett samhälle där det allt tydligare uttalas att det är staten som äger barnen.

I DAGENS SVENSKA samhälle har *genuspedagogik* blivit en självklar del av fostran. Det räknas som fördomar att anse det vara naturligt att flickor har andra psykologiska och sociala funktioner än pojkar. När GB glass nyligen började sälja en rosa, glittrig stjärnformad glass, som kallas "Girlie", blev det orsak till en hetsigt uppblossad könsdebatt!

Könsdebatt! Det är helt ofattbart att man på fullt allvar kan hävda att det

inte är någon skillnad mellan pojkar och flickor. Med krav på betoning av människors lika värde ska man över huvud taget inte låtsas om psykologiska, och knappt heller biologiska skillnader som finns mellan könen.

I BIBELN BESKRIVS hur man och kvinna, familjen, skapades och gavs uppgifter som svarade mot Guds plan. Människan skapades till Guds avbild; till man och kvinna, med uppgift att föröka

**Med krav på betoning
av människors lika
värde ska man över
huvud taget inte låtsas
om psykologiska, och
knappt heller biolo-
giska skillnader som
finns mellan könen.**

sig och uppfylla jorden. Allt för att Guds härlighet och makt skulle allt mer bli uppenbar. Barnen som föddes fick lära sig att i gudsfruktan hedra far och mor.

Utvecklingen har gått mot en fruktansvärd degenerering, som Petrus skrev i sitt andra brev: "Då nu allt detta går mot sin *upplösning*...". Männslighetens värste fiende, Satan, har ingivit människan att i humanismens, kärlekens och demokratins namn göra revolt mot den skapelsens ordning, som kommer till uttryck i bibeln.

Hur kan det komma sig att den finaste institution människan fått - äktenskapet - ska likställas med olika typer av registrerade partnerskap, som har helt annat innehåll och syfte än äktenskapet mellan man och kvinna, det som Gud instiftade för släktets fortbestånd och en djup hemlighet som församlingens förebild?

-Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: "Varen fruktsamma och förök en eder, och uppfyllen jorden och lägg den under eder. (1 Mos 1:27-28)

"Fördens skull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de två skola vardas ett kött." -Den hemlighet som ligger här är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. (Ef 5:31-32)

Vad händer i vår värld? Varför är det

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Ballstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåv or till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Ballsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2007

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

så många unga människor som förlorat livsidealen? De drömmer inte längre om att som man och kvinna bilda familj, få barn och älska varandra i nöd och lust. De har i skolan genom ihärdig propaganda fått lära sig att det är bra att leva ut sina drifter, bara man använder skyddsmedel mot könssjukdomar och ofrivillig graviditet. De sexuella drifterna ska stimuleras och levas ut för njutningens skull - under namn av kärlek.

NU EXPERIMENTERAS EN hel del med provrörsbefruktnings. Alltså inte bara när det gäller att hjälpa ofrivilligt barnlösa par, utan de som valt en pervers relation, ska ha rätt till att "skaffa" barn,

En kvinna (...) "valde bort pappa-ingrediensen i det klassiska mamma-pappa-barn-receptet".

än om det inte går till på naturligt vis, och man föredrar att inte utnyttja de förutsättningar vi fått i skapelsens ordning.

Läste en intervju med en kvinna, som valde att åka till Danmark där man mera fritt än i Sverige kan köpa sig en provrörsbefruktnings. Hon hade ett barn, och ville ha ett till. Hon "valde bort pappa-ingrediensen i det klassiska mamma-pappa-barn-receptet", för att undvika riskera en jobbig relation med en man, och ändå se till att hennes lilla flicka fick ett syskon! "Det är mycket bättre att jag gör på det här sättet än går in i någon halvtaskig relation," förklarade den blivande mamman i artikeln.

Någon självständig kvinna som kan betala ännu mera, har möjlighet att åka till USA och plantera in ett befruktat ägg i sin livmoder, för att på så sätt kunna vara helt säker på att barnet som föds inte har genetisk anknytning till den som ska föda det. Det innebär också att det inte är nödvändigt att just en kvinna ska behöva vara gravid. Man kan låta exempelvis en ko sköta om graviditeten. Då slipper man den obekväma graviditeten, att bli otymplig i kroppen, och genomgå en smärtsam förlossning. Slipper riskera sitt framtida utseende.

Allt fler kvinnor väljer att låta befrukta sig på konstgjord väg, för att slippa ha en far till sitt barn. Är det för att få ensamrätt till barnet? Men det rimmar väldigt illa

med utvecklingen, eftersom vi lever i ett samhälle där det allt tydligare uttalas att det är staten som äger barnen. I denna tid fostras föräldrar målmedvetet in i rollen som statens tjänare att skaffa och vårda barnen. Och det under minutiös kontroll; allt från barnavårdcentral, daghem, skola, fritidshem. Skulle barnen känna sig styrda, förtryckta eller kontrollerade av föräldrarna, finns barnombudsmän på alla nivåer att vända sig till.

Nu skriker man om "kvinnofällor" - alltså statsbidrag till den förälder som stannar hemma hos sina barn. Det drabbar ju oftast kvinnor, som genom att stanna hemma hos sina barn kan förlora lönepoäng och möjlighet till karriär. Ja, visst finns det kvinnofällor. Barnfällor. Mansfällor. Om man sänder barnen till dagis så fort föräldraledigheten är över för att snabbt återgå till yrkeslivet, så räddar man kanske karriären. Men vad kostar det att förlora möjligheten till harmoniskt familjeliv, med den närhet till sina barn som bör vara naturligt? Väljer man vårdnadsbidrag, och på det sättet accepterar lön av staten för att ta hand om sitt barn, verkar situationen bättre. Men då är man *anställd* för att ta hand om barnet. Vem äger barnet?

SVERIGE INFÖRDE LAGEN om fri abort 1975. Att över 30.000 kvinnor i

Väljer man vårdnadsbidrag, och på det sättet accepterar lön av staten för att ta hand om sitt barn, verkar situationen bättre. Men då är man anställd för att ta hand om barnet. Vem äger barnet?

Sverige varje år, med hjälp av skatte-medel och uppmuntrade därtill av kuratorer, lärare, läkare, ja rent av föräldrar, berövar livet på sitt ofödda barn, är ett faktum som kastar en ödesdiger skugga över vår nation.

När man sedan år 1979 införde lagen om förbud mot aga, kan man tänka att denna lag ska vara till skydd för barn som trots alla hinder i alla fall får komma till världen. Det är ett misstag att tänka så. Faktum är att agalagen tvingades fram

på grund av att kärnfamiljen redan var söndervittrad och förstörd. En förtrolig gemenskap mellan föräldrar och barn är förutsättningen för att fostran och tuktan som är anbefalld i Guds eget ord ska kunna tillämpas.

Nu är det nästan omöjligt att citera bibelordet, där vår käre himmelske Fader talar:

-Och I haven alldeles förgätit den förmaningens röst som talar med eder, såsom man talar med söner: "Min son, förkasta icke Herrens aga, och giv dig icke över, när du tuktas av honom. Ty den Herren älskar, den agar han, och han straffar med riset var son som han har kär."

-Det är till eder fostran som I fån utstå li-

Den som inte vill acceptera det Guds ord talar till undervisning när det gäller familjelivet, går miste om en viktig dimension i livet.

dande; Gud handlar med eder såsom med söner. Ty var finnes den son som icke bliver agad av sin fader? Om I lämnadens utan aga, medan alla andra finge sin del därav, så voren I oäkta söner och icke äkta.

-Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva? De förra agade oss ju för en kort tid, såsom det syntes dem gott, men denne agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet.

-Väl synes alla aga för tillfället vara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet. (Hebr 12:5-11)

INTE ENS IBLAND kristna, kan man längre tala om nödvändigheten av aga, nödvändigheten av den fostran som ska medföra en fridsfrukt som är rättfärdighet.

Vad blir det istället? Trosrörelsens framgångsteologiska förespeglingar. Materiella fördelar i tiden för den som har den rätta tron. Inomvärldslig kamp för fredlig samexistens, växande församling med maktposition i samhället och politiska värderingar. Ekumenisk gemenskap. Men absolut ingen fridsfrukt som är rättfärdighet, för den hör himmelrikets

Forts. s. 15

Bibelstudium av
Arne Imsen

Låt dig inte blindvis bortföras

I 1 Kor 12 står i rubriken: Om Andens olika gåvor och deras rätta bruk.

-Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och densamme. Tjänsterna äro mångahanda, men Herren är en och densamme. Kraftverkningarna äro mångahanda, men Gud är en och densamme, han som verkar allt i alla. Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas åt var och en så, att de kunna bliva till nytta.

-Så gives genom Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord, åt en annan givas tro i samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens gåvor i samme ene Ande, åt en annan gives gåvan att utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål.

-Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar åt var och en någon särskild gåva. Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus.

-Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi äro trälar eller fria; och alla hava vi fått

en och samme Ande utgjuten över oss. (1 Kor 12:4-13)

Litet längre ner i kapitlet ser vi ju hur dessa Andens gåvor verkar också genom kroppens lemmar, och det heter från v 27:

-Men nu ären I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån. Och Gud har i församlingen satt först och främst några till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, ytterligare några till att hava helbrägdagörelsens gåvor, eller till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän, eller till att på olika sätt tala tungomål.

-Icke äro väl alla apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke utföra väl alla kraftgärningar? Icke hava väl alla helbrägdagörelsens gåvor? Icke tala väl alla tungomål? Icke kunna väl alla uttyda?

-Men varen ivriga att undfå de nådegåvor som äro de största. Och nu vill jag ytterligare visa eder en väg, en övermåttan härlig väg. (1 Kor 12:27-31)

Här finns en mycket detaljerad undervisning om Andens verk med avseende på gåvor och nådegåvor. När Bibeln poängterar detta åter och åter är det na-

turligtvis mycket angeläget. Då måste man fråga sig: Kan inte detta fungera utan denna helt speciella, unika utrustning? Jag ställer frågan för att det ser faktiskt ut som om vi tror det. Vad har vi för förväntningar på en församling? Varenda människa representerar en värld av idéer, tankar, känslor, uppfattningar och erfarenheter. Vi har våra rötter varifrån vi hämtar näring för våra idéer och uppfattningar, vare sig de är profana eller religiösa.

I Johannes evangelium säger Jesus kategoriskt en sak som vi kan påminna oss i detta sammanhang.

-Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn. (Joh 1:12)

Det är alltså frågan om något som börjar vid en speciell tidpunkt och leder fram till en bestämd upplevelse. Vi läser vidare:

-Och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttlig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud. (Joh 1:13)

Observera detta! De har blivit födda, ej av någon mans vilja.

-I ären ju kallade till frihet, mina bröder; bruken dock icke friheten så, att köttet får

något tillfälle. (Gal 5:13)

I detta bibelord möter vi oförenliga motsatser. Det ena är fråga om Ande, det andra är fråga om köttet:

-Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." Men om I bitens inbördes och äten på varandra, så mån I se till, att I icke bliven uppätta av varandra. (Gal 5:14-15)

Det verkar nästan som om Paulus talar till kannibaler. Även på det andliga området finns den fruktansvärda verkligheten som visar sig nu och då - alldeles för ofta - att man har en fientlig attityd där man kan göra sig riktiga skrovsmål och äta ifrån varandra glädjen, man kan äta ifrån varandra friden, tron, osv.

Kanske vi utan att förmå fatta innebörden av det vi gör, skadar andra, och framför allt skadar Guds verk. Denna mentalitet är inte alla gånger så lätt att spåra, för den skaffar sig alibi. Den förkläder sig. Därför blir den så svåråtkomlig. Den ser nästan ut att utgöra den utomordentliga kärleken bakom det man säger och gör, bakom handlingsmönster och beteenden. Det är förfärligt att vi kan vara så grymma. I Jesu namn, under sken av att vara fyllda av den helige Ande och att vi tjänar Gud.

Det är kanske ingen risk att vi vill ta ett eldvapen i vår hand och avliva någon vi tycker illa om. Men vi har andra vapen. Den lilla lemman tungan har mördat många fler än all trotyl och allt stål i världen. Man kan avliva trossyskonen därigenom att man berövar dem deras andliga hälsa och frid. Ju mer ambitiös man är, dess större är riskerna att man begår just dessa olustiga och förfärliga handlingar.

Man bör faktiskt sitta ner och begrunda detta väldigt allvarliga förhållande att vi kan bli redskap för orättfärdigheten, verktyg för ondskan. Fastän vi bekänner oss vara kristna kan vi personifiera ondskan. Det kan faktiskt vara så att vi ställer oss i vägen för dem som vill gå Guds väg, med den välmentade avsikten att vi vill beskydda eller försvara dem och hindra dem från att lida någon skada.

Det står i 1 Kor 12 att Gud har ett högt mål med församlingsgemenskapen. Om det inte finns en strävan att uppnå detta mål, så löper vi risk att istället förverkliga alla dess motsatser. Blir vi inte uppfyllda av den helige Ande så att vi blir bärare av Andens gåvor,

så kommer andra krafter att behärska, dominera och använda oss. Och får vi inte det bibeln kallar Andens frukt, så är det helt uppenbart att vi har köttets gärningar. Antingen förfinade och kultiverade eller primitiva. Om inte Herren får ta itu med och hjälpa oss alla, så finns inget hopp. Det är bara den helige Ande som kan hjälpa oss.

Jesus gav en oerhörd undervisning då han berättade om ett regimskifte då någon som var stark blev utdriven av en starkare. Detta handlar om makter, som inte är förkroppsligade, men personifierade andar. Då de blivit utdrivna, ger de sig ut i öknen. Det äger rum en märklig maktförskjutning då en människa blivit befriad ifrån det hon bär i sitt väsen och de onda andarna drivs ut. Jesus säger att

Vad betyder de kläder vi sätter på oss? Den frisyren vi har? Kan det yttre beteendet säga något om mitt andliga liv? Det är frågor man har rätt att ställa. Om jag har ett undertryck i mitt inre, kommer hela omgivningen att utgöra ett övertryck, som formar mig.

dessa makter ger sig ut och mobiliserar sina styrkor för att återerövra förlorade territorier.

Det är många kristna idag som faktiskt varit med om den här situationen så konkret, så man kan säga att det skett, inte ett andebyte, men en infiltration. Det är mycket obehagligt. Man bör nog ha en bönenatt innan man tar upp såna här frågor, så man får riktigt ordentligt tänka in i de djupa, allvarliga sammanhangen, och verkligen spegla sig själv i ordet, för att ta reda på under vilkens inflytande vi står.

Det är nödvändigt att vi blir medvetna om att det finns en risk att vi genom oförsiktighet eller genom att vi är oaktsamma blir offer för onda makters spel. "Bevara genom den helige Ande vad som blivit dig anförtrott." Det är alltså fråga om att bevara genom den helige Ande. Det är faktiskt fråga om att vi under hela vandringen behöver Andens ljus, Andens vägledning och hjälp. Vi behöver det avslöjande ljuset genom profetia och uppenbarelse, så att vi inte går fel och blir bedragna, kanske hamnar i ett religiöst sken eller ett system. Det är angeläget att vi förblir i Honom, så vi kan bevara det som blivit oss anförtrott.

Nu ska jag nämna något som kan verka löjligt, men det visar på vårt sätt att uppträda utan att reflektera. I 1 Kor 12 läser vi från första versen:

-Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill jag säga eder, mina bröder, huru med dem förhåller sig. I veten att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

Världsanden förvandlar personligheten till ett medium, en formbar deg. Det saknas en stålsatt vilja. Detta är det typiska för den människa som löper risk att bli en massprodukt, en massmänniska. Det gäller väldigt små saker som vi aldrig tänker på, men okritiskt förkroppsligar. Vad betyder de kläder vi sätter på oss? Den frisyren vi har? Kan det yttre beteendet

säga något om mitt andliga liv? Det är frågor man har rätt att ställa. Om jag har ett undertryck i mitt inre, kommer hela omgivningen att utgöra ett övertryck, som formar mig. Jag tar efter det allmänna mönstret och beteendet, utan att tänka på att detta kanske är inspirerat i Paris - och varför? Mode, var kommer det ifrån?

Och idoldyrkan som människor hänger sig åt, beundran av fysiska prestationer eller framstående personligheter, kändisar. Det blir en form av tillbedjan. Vi applåderar deras prestationer, och tänker inte på att det här egentligen är religion. Jag har den här frisyren, inte för att den är klädsam och vacker i första hand, utan för att den är modern.

Vi kan överföra det på andra områden. Vad är det som gör att vi blir attraherade och fascinerade för att inte säga paralyserade av olika musikstilar? Det behöver inte vara rock, det kan vara klassisk eller annan musik. Människor bryter upp från gamla mönster helt plötsligt och accepterar nya. Man blir förvandlad; mentalt och personligheten av exempelvis musik, konst och frisyren. Man börjar kanske med ringar i öronen. Det är inte oskyldigt. Det är inte bara

en anpassning till ett mönster, det är en identifikation. Man identifierar sig med dem som betar sig ungefär likadant. Det är något gemensamt i mönstret, och då måste man ta reda på vad det härleder sig ifrån. Gud har gjort oss sådan han vill ha oss. Han ville inte att vi skulle sätta på oss en massa skrot, utan han vill att vi ska bli uppfyllda av den helige Ande. Han vill inte att vi skulle likbildas med antikrist och världen, han vill att vi ska bli lika Herren Jesus Kristus.

Jag måste försöka förklara detta så att människor förstår att det inte är gammal-mansreflexioner, utan det här är faktiskt en skrämmande verklighet. Du har inte en speciell frisyr eller hänger på dig en massa skrammel för att det är snyggt. Det finns andra orsaker som du inte är medveten om. Det otäcka är att du blir ett medium, som kommer att förkroppsliga energier, idéer och inspirationer. Om du visste av deras närvaro, skulle du säga fy och med hela din varelse ta bestämt avstånd ifrån dem. Du upptäcker inte att du bär dess märke, dess kännetecken. Om någon pekar på detta, brukar det oftast sluta med ett gräl. Då kommer kannibalismen fram. Då börjar man äta av varandra friden och glädjen. Och då blir det ena värre än det andra.

Det är ingen mening med att försöka slita av människor sådant de är förälskade i. Då upplever de sig kränkta och måste försvara det. De blir heller inte ett dugg bättre kristna för att de tar av sig sådana saker, det är bara det att de får då möjligheter till en annan inriktning för sitt liv, sitt tänkande, sitt handlingsätt och kanske skaffa sig helt andra ideal!

Okunnigheten är massiv. Det är synd att människor ska ge sig ut i livet utan barlast. De har de högsta ideal och underbaraste förväntningar, och upptäcker att de blir grundlurade. Ta reda på vem som stått modell för din klädstil. Kan det finnas släktskap med idolerna, avgudarna eller de mer eller mindre tillfälliga inspirationerna som träder fram i modena? Modenyckerna som kommer och går är inte till för att göra ditt utseende bättre, men att förvandla dig till en konsument. Du ska köpa; ge utrymme för fåfänglighet. Därmed förslavas du och blir ett offer för dessa krafter.

Vi läser 1 Kor 12:1:

-Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill jag säga eder, mina bröder, huru med dem förhåller sig.

Du skulle egentligen stryka ett tjockt

streck under *dem*. Det vill säga, de som har andliga gåvor skiljer sig på fundamentala punkter från allt det som råder och härskar i världen.

Tro inte att det här handlar bara om kvinnorna. Männen har inte en sådan andlig resning att de inte påverkas av modenycker. Det slår igenom på alla områden. Jag vet att predikanter numera inte talar om sånt här. Varför skulle man dra över sig mer obehag än nödvändigt. Man vill ha goda och glada vänner och önskar alla gott. Men ligger faktiskt inte ont i det jag nämnt, utan ett erbjudande från Gud att komma ur degen. Han vill göra oss till personligheter, till kristna karaktärer.

Här finns hos oss alla en viss brottskämp. Vi vill ta oss ur ett visst

föder lögnens barn. Jesus säger vid ett tillfälle "*I huggormars avföda*" Att en predikant kan säga till sina åhörare! "*Ni har djävulen till er far.*" Den predikanten har ingen framgång på jorden. Han blir inte någon populär riksevangelist, utan blir nog ganska ensam - om han överlever. Jag är rädd för att vi aldrig konfronteras med Guds Ord. Vi får imitation, dålig kopia. Vi byter ut guld mot koppar, och putsar på kopparen, men den blir aldrig guld.

-I veten att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

Här har vi vad vi skulle kunna kalla "viljelösa mähän". Varför inte vara ärlig och säga som det är? Du måste våga tala sanning. Varför tala lögn och försöka

För att vi ska kunna bli sanna, hela människor, behöver vi bli uppfyllda av den helige Ande. Det finns en underbar väg för Guds folk, och det är att bli uppfylld av den helige Ande.

mönster och inte vara på ett visst sätt bara för att man är kristen. Man vill bli fri, men förstår inte att man drar på sig något annat som till sina konsekvenser inte självständiggör den stackars människan, men tvärtom reducerar henne till en kopia av alla andra vidriga kopior i världen. För att vi ska kunna bli sanna, hela människor, behöver vi bli uppfyllda av den helige Ande. Det finns en underbar väg för Guds folk, och det är att bli uppfylld av den helige Ande.

När Jesus säger "*I haven djävulen till eder far*", så är det uppenbart att han talar om ursprung. Just på grund av ursprunget visar sig arten. Människa, vem är din far, vem har fött dig? Du har en natur genom födsel. Den har du inte tränat fram, den är organisk.

-I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen i göra.

Han är lögnens fader. Allt han säger är lögn. Jesus säger inte att Satan inte kan tala sanning. Allt han säger är lögn. Inte för att alla ord han säger är felaktiga, men därför att han har lögnens ande. Hans natur gör att även det som kan låta fint och riktigt är lögn. Det blir aldrig sanning, när aldrig upp till sanningen, för han är lögnens far som lever i lögnens värld och

göra något fint och tilltalande av det som egentligen är ont? Varför försöka göra det till något beundransvärt, det som är avskyvärt? Vad är det för bilder du sätter upp på väggen i ditt rum? Det kan vara bilder på mamma, pappa och syskon, då må det vara hänt. Men när du sätter upp bilder på på den moderna tidens idoler, då är det inte oskyldigt. Då är du redan påverkad, de utövar ett attraktivt inflytande på dig hur vidriga de än ser ut. De nöjer sig inte med att du får visuella intryck som du ser och beundrar. De vill påverka och ge dig hörselintryck, så du blir helt blockerad för andens rike och Guds ord.

Du är fånge i ett järngrepp. Det släpper inte genom att du försöker förfina och byta ut idolerna. Du måste få en Frälsare. Dessa krafter övervinns inte genom tillsägelser eller regler. Du måste få en annan inneboende kraft, den helige Ande, som framställer denna verklighet så förskräcklig som den är. Varje idol du har på väggen, hindrar dig att se Jesus. Antingen gör du sällskap med Herren Jesus Kristus in i himlen, eller så gör du sällskap med idolerna rakt i avgrunden. Däremellan finns ingen bro som överbryggat svalgen.

Jag är förskräckt när jag ser föräldrar vara slappa och släppa in detta i sitt hem.

Rätt vad det är kommer denna närvaro av symbolerna att stråla ut den ande som fött och skapat dem. Du kommer att ha dem med i hela familjen. Antingen det är vardagsrum, sovrum eller barnkammare så kommer den anden att skada så mycket, att människorna som påverkas förvandlas till likhet med förebilderna.

Vi läser i Uppenbarelseboken om vilddjuret, att han förmådde hela jorden att tillbedja vilddjurets bild. Till sist börjar bilden tala. Det är principen. Det börjar med en bild som gjuter sig fast i människans inre, och så börjar bilden tala ur människans inre. För att vinna seger måste vi få den helige Ande. Får vi inte den helige Ande, så är vi olyckliga, förlorade.

Tänk att tapetsera sitt rum med svin! Förhårliga det sämsta som finns. Istället för oskuld och renhet får vi smuts, råhet, brutalitet, egoism, feghet. Svin istället för Lammet. Vi behöver sannerligen bli uppfyllda av den helige Ande, om vi ska bli bevarade som art.

Varje människa har en livstörst som hon inte kan släcka. Vi vill göra något, vi vill bli något. Utbuden är många, och vi kastar oss över det ena efter det andra, och tror att det här kan vara ofarligt.

Det står i bibeln att vi ska rädda dem som släpas bort till avrättningsplatsen. Det handlar om fångar som släpas bort av fursten över luftens härsmakt. Den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma.

Plötsligt upptäcker vi verkningarna. De kommer inte just när man dricker, de visar sig senare. Därför är det så nödvändigt att göra klart för framför allt unga människor att det finns en kärlek som ter sig hård och sträng, men som ser verkligheten och är förekommande, förebyggande och förutseende. Lycklig den man och kvinna som möter denna kärlek som är uttalad i Guds ord, så han hör signalerna från en oförstörd, obesmittad värld.

Vi måste konkretisera oss och se att den helige Ande är till för att uppfylla oss och lysa upp vår väg så att vi når målet. Vad är målet? Vad ska jag leva för, om jag inte lever för Jesus? Vad

är det för mening att vara här, om inte himlen väntar!

-I veten att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

Här beskrivs den mediala människan som existerar i världen och som så lätt påverkas och influeras av tidsandan, den ande som härskar i världen.

I Efesierbrevet finns en oerhört levande beskrivning på dessa enorma verkligheter och skillnader:

-Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder i vilka I förut vandraden, efter denna världs och tidsålders sätt. (Ef 2:1)

Det handlar om en vandring i ogudaktighet och missgärningar. Det är en väg, en rörelse, ett mål. Det talas om döden. Vi tänker oss döden som en overksam och kraftlös fiende. Tro det inte för ett ögonblick. Dödens krafter verkar, formar och driver. Det en människa sysslar med utanför Herren Jesus Kristus är inte oskyldigt. Det är inte heller oskyldigt då hon på ett eller annat sätt försöker göra sken av att hon är god. Död leder aldrig till liv. Död åstadkommer aldrig hälsa. Död förnyar aldrig. Död kan aldrig åstadkomma något förblivande. Döden är ett välde. Bibeln talar om att dödens välde har ett rike. Dödsriket.

Vi lever i tiden och står under inflytande av dödens krafter som härskar bland de döda. Det här är fruktansvärt allvarligt, eftersom inte människan förstår se skillnad mellan död och liv. Hon tror att hon lever, men hon är död. Hon tror att hon är upplyst, men lever i mörker. Hon lever i ett så kompakt mörker, så att hon saknar allt hopp för evigheten. Det kan vara bedrövligt att sakna hopp i tiden. Men tänk att sakna hopp för evigheten. Då är det mörkt.

Det är välsignat att vi övergått från döden till livet, från Satans makt till Gud, från mörkret till ljuset. Varför ska vi då dagtinga med den värld som inte gör något annat än utsläcker liv? Varför

ska vi dagtinga med de makter som inte vill något annat än plåga sönder den tro och det hopp som gör det meningsfullt leva, verka och fungera genom den helige Andes kraft och smörjelse?

-Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder i vilka I förut vandraden, efter denna världs och tidsålders sätt, i det I följden fursten över luftens härsmakt, över den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. (Ef 2:1-2)

Det står i bibeln att vi ska rädda dem som släpas bort till avrättningsplatsen. Det handlar om fångar som släpas bort av fursten över luftens härsmakt. Den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. Vi har ingen chans med våra egna resurser och krafter, vår kapacitet, vår ungdomlighet eller vår erfarenhet till frälsning, befrielse, människovärdigt liv. Vi har ingen chans till en himmel, ett paradiset utan Jesus Kristus. Och Jesus ser vi inte, vi förstår honom inte. Det är heller ingen som informerar oss om Jesus. Den andemakt som är verksam i de ohörsamma mobiliseras för att ge oss desinformation om de himmelska tingen, vilseleda oss för att föras bort från Gud. Vi ser inte den härlighet som strålar ut ifrån honom. Vi har ingen chans att komma tillrätta med egna och andras problem om vi inte kommer till denna upplevelse då vi blir födda av den helige Ande, fyllda av den helige Ande och förnyas i den helige Ande. Det sker genom Guds eget ord.

Att bli uppfylld av den helige Ande är inte en lyxupplevelse för vissa privilegierade och speciella Guds gunstlingar. Det är en absolut nödvändig erfarenhet. Har vi inte överflödslivet kan vi inte leva som kristna. Har vi inte olja i både lampa och kärl så kommer vi att lämnas kvar då de som är redo går in.

Vad som måste sägas om och om igen så att man inte blir vilseledd är detta:

-I veten att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

Läten eder blindvis föras bort! Jag har fördelen att jag kan se - se ett annalkande hot, en fara. Jag kan se en rövare, och möjligen gardera mig. Men om man låter sig blindvis föras bort, då är man fånge. Sådan är människans situation. Hon ser inte, kan inte orientera sig i rummet, kan inte gardera sig, har inga möjligheter. Så möter hon en överlägsen motståndare

som är mycket dugligare och starkare än hon. Så blir hon omhändertagen och hela världen är i den ondes våld. Människan är våldtagen av satan.

"Tjuven kommer allenast för att stjäla, slakta och förgöra. Men jag har kommit för att ni ska ha liv och över nog", sa Jesus. Det är den fundamentala skillnaden.

Människan har en fiende som förfogar över alla de resurser som behövs för att nedgöra Guds egenskaper och avbild i henne, och förödmjuka henne till slav under dödens valde. *Stolle*, vill jag skrika ut till den som förblir i detta mörker. *Dåre*, ropar jag till den som inte tar emot budskapet. Bilderna på väggen avslöjar något som finns i ditt väsen av detta dödens valde. Det kan också vara andra saker. Bilderna på kläderna du bär, kan också på sitt sätt betyda identifikation med någon eller något. Men vi låter oss inte blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

-Därför vill jag nu förklara för eder, att likasom ingen som talar i Guds Ande säger: "Förbannad vare Jesus", så kan ej heller någon säga: "Jesus är Herre" annat än i den helige Ande. (1 Kor 12:3)

Tänk att det finns möjligheter att bli uppfylld av den helige Ande och upphöja Jesus till Herre. Se till att bli uppfylld av den helige Ande - och du blir vacker. Hela hemligheten ligger i den inneboende utstrålningen av försoning, frid och glädje. Du får en oerhörd utstrålning då du överflödar av andligt liv. Du blir nog inte särskilt tuff om du blir fylld med den helige Ande, men du blir ödmjuk - det är bättre. Då kommer du inte att kräva din rätt med så enorma ambitioner. Tvärt om kommer du att uppleva hur kärleken hjälper dig klara av att bli förorättad. Du blir inte en modedocka. Inte heller en allmänning. Du blir Kristuslik. Det är viktigt i denna tid. Det sker inte på något annat sätt än att bli uppfylld av den helige Ande. Allt det köttet kan prestera, leder till motsatsen, nämligen död och söndring. Men Jesus är här och fyller oss med sig själv för sitt namns skull.

Försök nu inte med några yttre åthävor att bli bättre, men tala med Herren. Låt Ordet sjunka ner i ditt hjärta. Börja inte med all möjlig yttre, taktisk anpassning. Men bli fylld av den helige Ande, så du kan tjäna Jesus i denna tid. Ty då kommer bekännelsen att bli i den helige Ande: Jesus är Herre. Och det är något annat än den världen har, då den försöker använda Jesusnamnet på sitt sätt.

Amen ■

Glädjens

Ulla Näsholm

-Just då botade Jesus många från sjukdomar, plågor och onda andar, och många blinda fick sin syn tillbaka. Han svarade dem: Gå och berätta för Johannes vad ni har sett och hört: Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap. (Luk 7:21-22)

Jesus uppenbarade sin makt och härlighet, han bevisade sig vara den han sagt sig vara - Messias som Gud sänt att befria sitt folk.

Johannes döparen blev sänd att bereda vägen för Guds Son, han var rösten av en som ropar i öknen, han var den som beredde sitt folk - Guds egendomsfolk - att ta emot den utlovade frälsaren. I öknen predikade han ett omvändelsens och bättringens budskap till folket som kom i skaror och lät döpa sig av ökenprofeten.

Johannes, Guds nasir, döpte också Jesus och upplevde hur Guds Ande sänkte sig som en duva över Jesus...

Uppdraget Johannes fått var slutfört, Kristus hade kommit, efter år av intensiv väntan, forskande i skriften - löftet var infriat. Jesus hade kommit och han demonstrerade sin kärlek och kraft till sitt folk...

Johannes hörde om vad Jesus gjorde och sände ett par lärjungar för att höra om han var den som skulle komma eller om de skulle vänta någon annan. Jesus höll just på med sitt verk, att förkunna glädjens budskap för de fattiga, resa upp lama, bota sjuka etc. Svaret Jesus gav var:

-Gå och berätta för Johannes vad ni har sett och hört: Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap.

Hedningar och judar

Jesus är i verksamhet för att göra de heliga skickliga för sitt verk, så att människor får höra om Guds försoning och att den omfattar *alla* - inte bara judar, utan också hedningar. Alla ska höra evangelium som är en Guds kraft till frälsning.

"Varför gick ni ut?" frågade Jesus sin samtid, de som kommit för att lyssna till Johannes. Var drivkraften att få del av Guds uppenbarelse i det nya som Jesus Kristus kom med, ta del av Guds helighet och rättfärdighet och i sanning leva och vara den högstes tjänare, Jesu Kristi lärjungar?

Var fanns människorna, som vägleda av Johannes Döparen kom för att löftet om Guds Sons ankomst skulle uppfyllas, var fanns alla dessa när profetian uppfylldes? "Han kom till sitt eget och hans egna tog inte emot honom", säger bibeln.

-Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. (Rom 11:25)

När hedningarna i fullt antal har kommit in, skall Israel bli frälst, få ett nytt

budskap!

erbjudande som de bejakar och så skall hela Israel bli frälst på en dag!

I evangeliska kretsar menar man att Jesus Kristus skall komma igen när "hedningarna i fulltalig skara" kommit till tro. Under ett bibelstudium nämnde predikanten uttrycket "en fulltalig skara..." Det betyder inte nödvändigtvis mängd eller ett visst antal, uttryckte han. Det slog ut en vägg – minst – och öppnade nya perspektiv i nya tankemönster. Jesus kan komma precis när som helst!

Gör efter mönsterbilden

Bibeln är en sammanhängande bok. Nya och Gamla Testamentet hör samman, det är Guds frälsningsuppenbarelse för människan. Hebréerbrevet säger att Gamla Testamentet är en skuggbild, den verkliga bilden eller verkligheten finns i Kristus, som träder fram i Nya Testamentet

Lagen gavs till Mose, det var han som förde Israels barn ut från slaveriet i Egypten. Gud själv ledde dem och fram till det utlovade löfteslandet anfördes de av Mose. Som lagens representant kunde han inte leda dem längre än till gränsen av löfteslandet.

Landet är en bild på Jesus Kristus och det blev Josua som ledde folket över floden Jordan och vidare in i landet.

Mose fick dock vara med och efter Guds anvisningar göra ett tabernakel. Det skulle bli en uppenbarelseplats för Guds härlighet och det var viktigt att noga följa de anvisningar Gud gett. "Se till att du gör efter mönsterbilden", mahnade Gud Mose.

Uppmaningen kommer igen i Hebréerbrevet – göra efter mönsterbilden, och där gäller det församlingen som ska

göras efter Guds egen ritning. I Nya Testamentet var det främst Paulus som på ett särskilt sätt fick uppdraget att kanalisera Guds hemlighet – församlingen – till de människor som tagit emot Guds ord till frälsning. Vi läser Ef. 4:1-16:

-Jag uppmanar er därför, jag som är en fånge i Herren, att leva värdigt den kallelse ni har fått. Var ödmjuka och milda på allt sätt. Visa tålmod och ha fördrag med varandra i kärlek.

-Var ivriga att bevara Andens enhet genom fridens band: En kropp och en Ande, liksom ni kallades till ett hopp, det som tillhör er kallelse, en Herre, en tro, ett dop, en Gud som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla. Men åt var och en av oss gavs nåden, alltefter den gåva som Kristus mätte ut.

-Därför heter det: Han steg upp i höjden, han tog fångar och gav människorna gåvor. Detta ord "han steg upp" vad betyder det, om inte att han också stigit ner till jorden? Han som steg ner är också den som steg upp över alla himlar för att uppfylla allt.

-Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

-Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i läran, när människor bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.

-Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt.

-Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del.

Sanningens grundval

Tabernaklet i öknen måste konstrueras efter Guds ritning och modell. Varje detalj måste fogas in i sitt rätta sammanhang och varje levit hade ansvar för sin del. Helgedomen bars av prästerna från plats till plats – om inte allt var i sin ordning kunde inte Guds folk fungera. Utan Guds uppenbarelse var de som vilket folk som helst, men Gud hade tagit ut dem, gett dem tabernaklet där Guds härlighet fanns.

De omgivande folken anade aldrig den härlighet och prakt som fanns under den anspråkslösa ytan. Kostbara tyger, pärlor, guld, silver, koppar, dyrbara stenar användes till föremålen och utsmyckningen i ökentemplet.

Om Gud skulle uppenbara sig för sitt folk måste tabernaklet göras efter den mönsterbild Gud gett. För att fungera på rätt sätt och leva avskilda från de folk som fanns omkring, måste mönsterbilden upprättas.

Så var det i Gamla Testamentet. Så är det i dag, i det nya förbundet. Församlingen måste formas efter Guds mönsterbild för att i sanning vara Guds uppenbarelseplats.

Paulus skriver:

-Men om jag dröjer skall du veta hur man bör förhålla sig i Guds hus, som är den levande Gudens församling, sanningens pelare och grundval. (1 Tim 3:15)

Hedningarnas tider håller på att avslutas, skaran är snart fulltalig och Jesus kommer för att hämta sin församling, sin brud. I Upp 21 ljuder rösten från Guds tron: "Se nu står Guds tabernakel bland människorna..." *Jesus kommer!*

-Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden hade försvunnit, och havet fanns inte mer. Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud, som är smydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga:

-*"Se nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem. Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta."*

-Han som satt på tronen sade: "Se jag gör allting nytt." ■

La Escuela de los PEREGRINOS

Maranatafolkets skola i Palavé, Dominikanska Republiken, fyller snart tre år.

Rapport av Veronica Vidén

La Escuela de los Peregrinos (Pilgrimsskolan), i Palavé, har nu funnits i snart tre år. Det var sommaren 2004 som vi gick runt bland de små husen i området, knackade dörr och undersökte behoven av alfabetisering av barn. Vi inbjöd en liten grupp med barn, de flesta haitier, som av olika anledningar inte kunde gå i den statliga skolan. Den främsta orsaken för många var problem med födelseattester eller helt i avsaknad av dem, vilket gjorde det svårt för dem att accepteras som elever i skolorna. Många lever också i fattigdom och kan omöjligt betala läromedel, skoluniformer etc.

Idag, snart tre år senare, har vi tre olika klasser i skolan, med sammanlagt tjugo barn, varav den ena klassen snart är färdigalfabetiserad. För en

del barn har det gått lätt, för andra, främst de haitiska, som knappt talade spanska då de började hos oss, har det varit svårare. De har varit tvungna att både lära sig att tala språket, och läsa och skriva det samtidigt. Men barn lär sig fort, och de flesta talar nu nästan flytande spanska. Det är Maria Santos, Theresia Vidén och jag själv som ansvarar som lärare för de tre olika grupperna. Theresia har arbetat med skolan i snart ett år, och hon beskriver det som "tufft många gånger, men de resultat man sedan får se gör att det är värt allt".

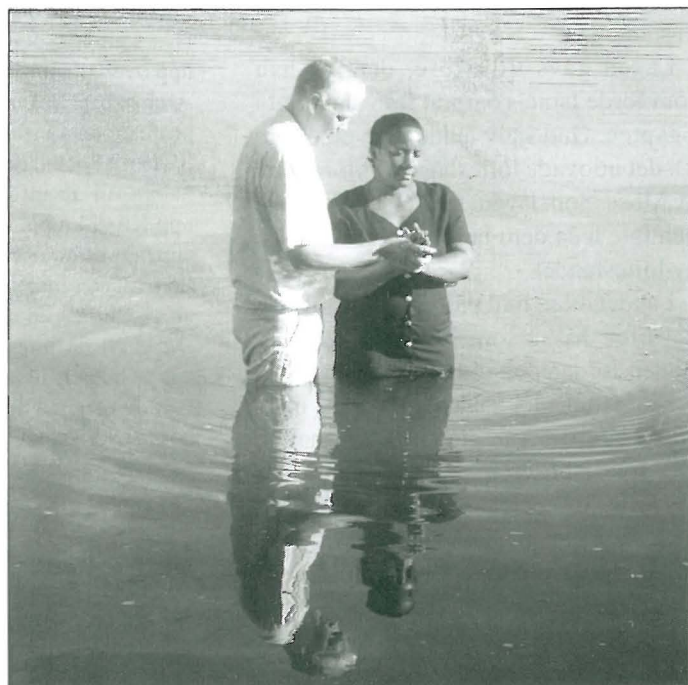
Barnen är inte alltid lätta att arbeta med. Många kommer från en trasig och svår miljö, och växer upp med en mycket upprorisk och rebellisk stil, som i skolan många gånger gör att bråk uppstår mellan dem. De är vana att slåss för det de vill, och att försöka lära dem att istället prata för att lösa konflikter är inte det lättaste, men med tiden har en del lärt sig att hantera situationerna bättre. Det gäller

att vara tålmodig för att inte tappa humöret, och eftersom tålmod är en av Theresias främsta egenskaper arbetar hon mycket bra med barnen.

Maria är utbildad lärare och har på förmiddagarna anställning på en annan skola, och arbetar också mycket bra med dem. Hon har dels en bra pedagogik men har också det som är viktigast, ett stort hjärta för barnen. Hon ser arbetet som mycket nödvändigt då behoven i Palavé är så stora. Många lever i sin fattigdom under stor osäkerhet och hög press från omgivningen.

Har man inte sina personliga dokument, sin födelseattest, i ordning, så lever man mycket osäkert och kan utan förvarning bli deporterad tillbaka till Haiti.

Många av de haitiska barnen accepteras inte i skolorna, trots att de flesta är födda i Dominikanska Republiken, vilket leder till att de inte får undervisning, och idag finns det i Palavé massor med vuxna som är analfabeter. Vi har också kurs för vuxna där en syster i församlingen, Yanet Ureña, är engagerad. Hon är dominikanska och bor med sin familj mitt i Palavé

Som ett resultat av skolarbetet och barnens och lärarnas vittnesbörd, har flera föräldrar kommit till tro och blivit döpta.

och har därför kommit att lära känna folket väl.

Tidningens trogna läsare känner till **Yessica**, flickan som efter sju års tid genom församlingens försorg fick återförenas med sin mamma och sina syskon, efter att ha bott i princip på gatan. Yessica går nu i tvåan och läser och skriver riktigt bra och har förändrats mycket sen tiden då vi fann henne. Då fick vi börja hennes skoldag med att tvätta henne och byta till rena kläder, kamma hennes rufsiga hår för att hon skulle få känna sig fin och värdig. Idag kommer hon varje skoldag klädd i sin skoluniform och har en stor iver att få lära sig saker.

Yefrey, som flertalet också känner till, är just nu tillbaka hemma från sjukhuset. Han har haft en enormt svår period bakom sig då han ett flertal gånger har varit nära att dö, och läkarna har gång på gång förundrats över hans otroliga livskraft och viljestyrka som har hjälpt honom ett flertal gånger då man trott hoppet varit ute.

Hans lungor är förstörda, och det är bara en tidsfråga innan hans kropp säger ifrån helt. Trots alla dessa vändor fram och tillbaka till sjukhu-

set kommer han alltid dagen efter hemkomst till skolan med skrivboken under armen och med en min som säger att "än är det inte ute med mig". Han orkar dock inte mycket i skolan, tröttar ut sig fort, somnar då och då en stund över bänkklocket och hamnar naturligtvis på efterkälken.

Det viktiga är ändå att han har en skola att gå till, en skolbänk som är hans och en fröken och kamrater som väntar att han ska komma.

Hans lillebror, **Reynaldo**, går i samma klass, och han har alltid varit ett fint stöd för Yefrey, både som bror och lekkamrat, då han på ett annat sätt än de andra barnen förstår Yefreys begränsningar. Tillsammans sjunger de ibland på församlingens möten, och det finns verkligen inget finare än att höra dessa två bröder sjunga!

Jag är själv mycket tacksam över att få ha lärt känna alla dessa barn i Palavé. Att ha fått komma dem och deras familjer så nära i deras vardag, och få vara med och ge dem en chans att lära. Dels möjligheten att få lära dem att läsa och skriva, vilket är otroligt nödvändigt och meningsfullt, men också att

få ge dem kunskap om Jesus och hans väg för dem var och en. Palavé är mycket präglad av den haitiska andedyrkande religionen voodoo, och även hos många kristna och i många församlingar i Palavé finns inslag av denna magi och religion genom den haitiska kulturen; så djupt, och det märks i väldigt många sammanhang.

Otäcka saker sker i barnens närhet. I februari dödades en 18 - månaders bebis i grannskapet på ett makabert sätt på grund av en ung mans hängivenhet till häxkonsten. Våra skolbarn var djupt skär-

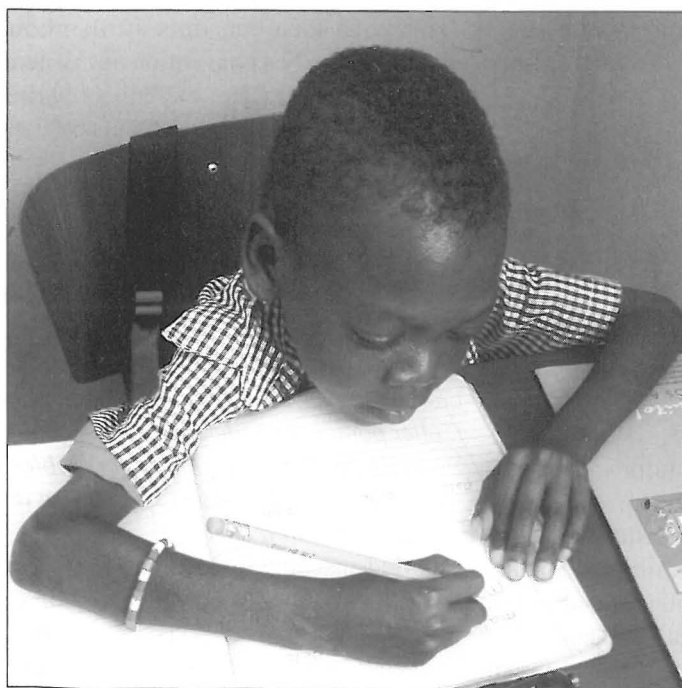
rade under en tid av det som skett.

Vi vill att barnen ska få se något annat, att de ska få veta att det finns en annan väg i livet som är så helt annorlunda och ljusare; en väg att ta sig fram på i livet. Vi vill ge dem en sann grund att stå på, att de ska få lära känna Jesus som är barnens bästa vän.

Tack till alla Er som ber och offrar för skolarbetet i Palavé. Det har oerhört stor betydelse. Genom barnen har vi fått kontakt med många i deras familjer, och flera av dem har kommit till tro, och sedan i sin tur många av deras vänner. ■

Yanet, längst bak och till höger, tillsammans med sina elever på alfabetiseringskursen för vuxna.

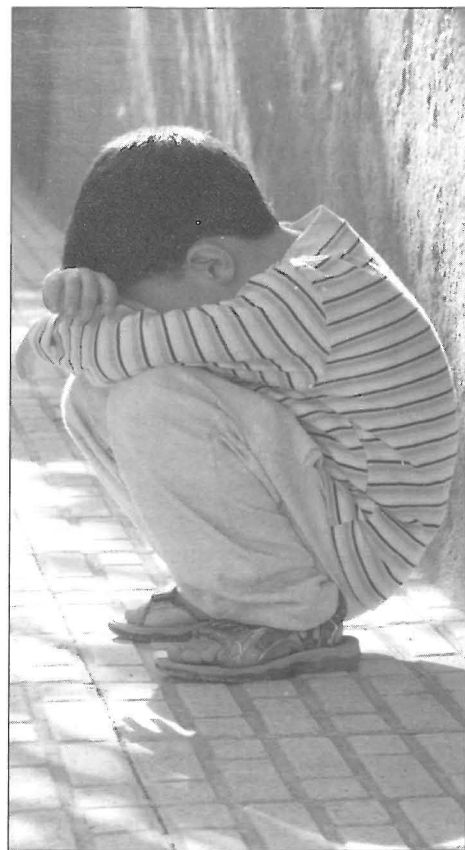
Yefrey är en glad och duktig pojke i La Escuela de los Peregrinos, som trots svår sjukdom är ivrig att vara med i skolan.

Maria Santos hjälper två av sina elever. Tillsammans med Veronica och Theresia Vidén är hon lärare i La Escuela de los Peregrinos.

Legalast övertag på barn

Karin Vidén

Förskolegruppen med lärare och kandidater trängs med en mängd identiskt likadana grupper i de stora utställnings-salarna på Naturhistoriska muséet. Evolutionismen är pedagogiskt och fantasifyllt exponerad på ett för små barn lustfyllt och intressefångande sätt. Nitiska pedagoger överröstar i trängseln både varandra och det högljudda sorlet från nyfikna förskolebarn i mängder.

-Här ser ni hur det hela började! Så här såg vi ut innan vi blev människor. Vi levde i vatten innan några började kunna andas luft och leva på land!

Stora förundrade barnaögon, vidöppna kunskapstörstiga barnasinnen, slukar den undervisning som utan förbehåll förmedlas som enda sanning av vetgiriga förskollärare i karriären. Gud, alltings skapare, rationelliserar enkelt och snabbt undan.

"Så här gick det till", vet den nyut-examinerade pedagogen. Barnet berövas obarmhärtigt det mest fundamentala i en människas liv, nämligen barnatron. Tron på en Gud som skapade människan. Den

anknytningspunkt i en människas liv som Gud kan knyta an till då Han söker en människa till frälsning.

På klädbutikens barnavdelning samtalar två småbarnsmammor. "Erik vill så gärna ha en klänning, så nu har han fått välja en själv." "Så söööt du blir i den Erik!" Erik ca 5-6 år står bredvid sin mamma, med den röda klänningen hängande över armen, intet ont anande att han är ett utvalt experimentsobjekt för den genuspedagogik som nu lik en tsunami väller in i alla barn- och ungdomsinstitu-

Sverige begår allvarliga över- grepp mot sina medborgare, främst barnen...

tioner i vårt land, och inför vars enorma krafter ingen kan värja sig.

TV:s UR drog häromsist sitt strå till stacken genom att exploatera en liten grabb, **Kasper**, som gillade blanka tyger, klänningar och glittriga hårspännen. Han blev i skolan retad och mobbad för sitt sätt att klä sig och pryda sig. I eftersamtalen var budskapet tydligt från skolfolket.

Naturligtvis var det inte Kasper som var problemet utan alla hans klasskamrater m fl som reagerade fördömande med traditionella könsmonster som grund. Nu var det dags att verkligen ta itu med skolvärlden i ett genusperspektiv!

Inseminationsrätten ger kvinnan egoistiska fördelar, och stärker möjligheterna för homorelationer att få barn, alltmedan barnet döms att leva i fullständig okunighet om sin pappas skyddade och anonyma identitet, trots att Barnkonventionen, FN:s konvention om barnens rättigheter, ger klara direktiv att barnet skall ha "så långt det är möjligt, rätt att få vetskap om sina föräldrar..."

Resultatet av Barnombudsmannens uppdrag att under "Barnens år 2006", studera de små barnens livsvillkor, redovisas i dagarna i en delvis mycket skrämmande rapportering.

Bl a framgår att: "drygt en tredjedel av alla barn knyter inte an till sin mamma eller pappa under det första levnadsåret. Allt fler föräldrar söker hjälp för problem med att bli förälder och svårigheter att relatera till sina barn."

Med inseminationsrätten för ensamstående kvinnor öppnar Sverige för en utveckling vars konsekvenser för barnen innebär än mer grava och livslånga relationsstörningar... långt mer än under det första levnadsåret.

Enligt FN:s Barnkonvention har samhället skyldigheter gentemot barnen då det gäller rätten till sina föräldrar. Under tecknande konventionsstater anser att de är "övertygade om att familjen såsom den grundläggande enheten i samhället och den naturliga miljön för alla dess medlemmars och särskilt för barnens utveckling och välfärd, bör ges nödvändigt skydd och bistånd, så att den till fullo kan ta på sig sitt ansvar i samhället." Samt "att barnet för att kunna uppnå en fullständig och harmonisk utveckling av sin personlighet, bör växa upp i en familjemiljö..."

Ikke förvånande var Sverige ett av de länder som 2004 vid FN:s Familjeårs tioårsjubileum, reserverade sig mot den s.k. Dohadeklamationen.

Sverige begär allvarliga övergrepp mot sina medborgare, främst barnen, genom att lagstifta bort det skydd och den grundtrygghet föräldrar och familj innebär. Sverige är i händerna på en feministisk abnorm experimentslusta, där historisk erfarenhet och kunskap klassas som förlegad ultrakonservatism.

De ofödda barnen är i Sverige lämnade åt sitt öde, utan rättigheter och utan försvarare. Med Kd i spetsen välkomnas ogenerat utländska kvinnor att som turister i det liberala abortparadiset avsluta sina barns liv. Dessa feministiska krafter som genomsyrar allt samhälleligt liv detro- niserar Gud och tar hans plats, och gör anspråk på makten över vem som ska leva, vem som ska dö. I sanning en abnormitet med kvinnohår och lejonänder, vars kung är avgrundens ängel.

1900-talet som "Barnens århundrade" kom att innebära en klar förbättring för barnens sociala levnadsförhållanden och rättigheter, men berövade dem steg för steg deras rätt att lära känna sin Gud.

Guds ärkefiende reser sig upp med hela sin kapacitet. Hans mål för människan är död; andlig död, och evig förtappelse. Allt för att inför Gud söka bevisa sin ära och sin makt.

Men han är besegrad genom Jesu Kristi seger på Golgata.

Den Gud som sade och det vart är fortfarande samme skapande Gud. Han är allsmäktig och han föder på nytt och ger ett levande hopp till den människa som söker honom.

Hoppet är Jesus, samme Jesus som en gång sade: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem det icke, ty Guds rike hör sådana till." ■

NYTT KORTNYTT KORT

HELLS BELLS

Den obotligt sjuke mannen reste till dödskliniken i Schweiz för att få hjälp att avsluta sitt liv. I ett förskönande reportage beskriver Svenska Dagbladet förberedelserna, resan, befrielsen och dödsdrogen som får mannen att somna in i en djup dvala för att aldrig mer vakna upp.

Debatten kring dödshjälp blir alltmer liberal. Respekten för livet förvandlas till en fråga där döden ses som ett valfritt alternativ. Människan blir avsjälad, berövas tron på Gud och det faktum att varje individ är en evighetsvandrar. Livet förvandlas till en djurisk tillvaro där döden ses som slutet.

Mannen ifråga som valde döden i tron att det skulle göra slut på hans lidanden valde också att somna in till ett skrämmande sant budskap; Hells Bells.

Sånggruppen AC/DC hjälpte honom över till andra sidan, till det eviga mörker som är långt mycket värre än de plågor den värsta sjukdom kan åstadkomma:

-I got my bell I'm gonna take you to hell... Hells bells, you got me ringing, the temperature's high... they're taking you down, they're dragging you down, there's no way to fight.

Dödshjälpen är en diabolisk konsekvens av det förakt för människolivet som även resulterat i att över 30.000 svenska barn varje år aldrig får se dagens ljus. En konsekvens av ett samhälle där respekten för Guds ord ointetgjorts. Faktum kvarstår; det är förelagt människan att en gång dö och sedan dömas.

-Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt. (Upp 20:6)

/BV

Vem äger barnen?

Forts. fr. s. 5

medborgare till. De lärjungar som följer Jesus, de följer Lammet vart det går och vet att det må vara lärjungen nog om det går honom som hans Mästare.

-Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse.

-Saliga ären I, om I för Kristi namns skull bliven smädade, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar då över eder.

(1 Petr 4:12-14)

DEN SOM INTE vill acceptera det Guds ord talar till undervisning när det gäller familjelivet, går miste om en viktig dimension i livet. Äktenskap och familj är den dyrbara förebild vi har i tiden för att lära oss förstå den förtroliga gemenskap Gud vill ha med människan. Den treenige guden inblåste sin livsande i människans näsa när han skapade henne till sin avbild, till man och kvinna, för att det ända från början skulle finnas en förkroppsligad aning om den härlighet som väntar den som blivit himmelrikets medborgare.

Till församlingen i Efesus skrev Paulus om familjelivet som grundsten i församlingslivet. (Ef 5:21-33)

Naturligtvis är ett sådant bibelcitat hopplöst omöjligt att försöka förverkliga i vår tids kristna församlingar, där världens ande råder. Där man erbjuder effekter, njutning och uppmuntran till självförverkligande, för att inte medlemsantalet ska krympa.

JAG FÖRSÖKER HÄR skriva en helt omöjlig artikel. Vi lever i en tid med så förvända värderingar, osunda, perverterade begär och hetsande propaganda för allt som man kan njuta av i tiden. Men få vill lyssna till vår Frälsare Jesus Kristus, som kallar oss att gå vetekornets väg. Att ge upp vårt eget, att vända ryggen till den onda världens livsstil och söka Guds vilja. Att samla skatter för himlen, att fästa blicken på Jesus Kristus, att tänka på honom och vandra i anden, så att vårt liv blir en skörd för evigheten. ■

-Vi vill vara med och vinna människor för Gud!

Stig & Åse Andreasson, missionärer med personligt själavinnande som högsta prioritet.

Intervju av Stina Fridolfsson

Stig och Åse har inga tankar på att ta pension från förkunnargärningen. De åker runt och besöker församlingar, Stig predikar och skriver, varnar, tröstar och förmanar, med brinnande iver att klart presentera Jesus Kristus, den ende som kan frälsa.

Som ung och nyfrälst besökte **Stig** ofta bygdens enda pingstvännar, det var en mor och son som drev ett lantbruk utanför Borås. Det blev alltid bibelläsning och bön hos dem. De hade Evangelii Häreld. Stig satt vid ett tillfälle och bläddrade i tidningen och kom att läsa en artikel som en missionär skrivit om den andliga nöden bland katolikerna i Belgien. Den grep tag i honom. Under ett bönemöte ett par dagar senare talade Gud starkt till honom om Frankrike. Ganska snart började han därefter läsa en Hermodskurs i franska.

Det här var 1948. Snart reste han ner till Frankrike, och började arbeta. Några år senare fann han sin hustru **Åse** från Norge, och de sändes år 1958 av Helgelseförbundet ut som missionärer till Frankrike, där de har arbetat tillsammans sedan dess.

Det är fascinerande höra Stig berätta om hur han på varje ny plats de kom till,

gick runt och knackade dörr och försökte sälja biblar och samtala med människorna. Många var misstänksamma, och att läsa bibeln på sitt eget språk, visste de att prästerna inte tyckte om. Men den unga missionärsfamiljen vann människors förtroende, och efter ihärdigt, tålmodigt säningsarbete, fick de vara med och skörda. De har varit med om att grundlägga flera församlingar, som de ständigt har kontakt med och besöker. Dessutom har Stig gett ut några böcker, och även översatt en del böcker till franska.

För tio år sedan tog tidningen Midnattsropet kontakt med honom, i samband med en önskan att få publicera ett stycke från en av hans böcker. Det blev en givande kontakt, som har resulterat i många värdefulla artiklar i tidningen Midnattsropet. Jag har även vid ett par tillfällen beretts möjlighet besöka makarna Andreasson, och fått en liten inblick i missionsarbetet som

omfattar en hel del platser i Frankrike.

Det har med åren varit många krävande mötesresor och engagemang i både Frankrike och de nordiska länderna. Stig och Åse har nu när de hunnit en bra bit förbi pensionsåldern – de är 77 och 76 år gamla – valt att säga upp bostaden i Frankrike, och bösätta sig i Norge. De planerar dock redan en resa till Frankrike igen, för att besöka församlingarna de grundat och även många människor som de har själavårdande kontakt med. De kan inte befria sig från ansvaret de känner för vännerna där.

Jag fick tillfälle att besöka missionärsparet i deras trivsamma hem i Moss. Under mer än femtio års tjänst på missionsfältet och tät kontakt med hemförsamlingar och missionsorganisation, har de inte kunnat undgå märka en utveckling, som gett dem många funderingar. Vi samtalade en del, Stig berättade litet om hur det var när han kom ut på missionsfältet och svarade på några frågor som uppstod utifrån de reflexioner han gjorde.

-Vad jag visste om katolikerna innan jag åkte till Frankrike, hade jag läst

mest i skolan; att de levde i mariakult, helgondyrkan och gärningslära. När jag kom till Frankrike skaffade jag mig en katolsk katekes, och kom underfund med vilka groteska villfarelser katolikerna stod för.

Stig Abrahamsson, som under lång tid var missionsföreståndare i HF ivrade varmt för missionen i Europa och hade nöd för de katolska länderna. Vi fick när vi besökte Sverige åka runt och informera om situationen i Frankrike, och motivera trossyskonen att bedja och offra för det angelägna missionsarbetet. Efterhand blev det svårare att resa på det sättet och ha möten överallt.

-Nu är samhälls- och församlingsstrukturerna så förändrade. Det går knappt att utlysa enkla möten, det är svårt att samla folk som förr, då man kunde ha möten varje veckokväll och tre möten på söndag!

-Även när det gäller de evangeliska tidskrifterna, så har det blivit stor förändring. Det är en identitetskris i hela kristenheten. Man har förlorat kontakten med sina andliga rötter. Det verkar som om de yngre som tagit över, har en helt annorlunda inställning än deras föregångare hade. Bland

annat synen på katolicismen, men också mångt och mycket annat i kristenheten. Förändringen under en generation har gått fort. En hel del av våra bästa evangeliska sånger är okända för många kristna ungdomar idag. Man har fått en helt ny repertoar, som jag upplever väldigt ensidig och ytlig. Bakom den finns en teologi som vi absolut inte hörde talas om i våra unga dagar. I min hemstad var praktiskt taget alla pastorer i de olika kyrkorna väldigt gedigna bibelförkunnare. De hade olika uppfattning i vissa frågor; men de hade ändå mera solid, biblisk undervisning. Det verkar som om något gått förlorat. Man får intryck av att det i vår tid inte finns sådana personligheter.

Stig gör en paus, och funderar litet. Säger sedan självvironiskt:

-Man ska naturligtvis inte idealisera. Gamla kverulanter vill förstås förgylla det förflutna. Men jag kan inte frigöra mig från känslan att det var en generation förkunnare den tiden av en sort som man inte möter så mycket idag.

-Det är väldigt annorlunda att komma hem till Skandinavien nu. Det Skandinavien vi lämnade för att arbeta i Frankrike finns inte kvar. Väckelsefromheten präglade då kristenheten mycket starkare än den gör idag.

-Församlingarna har blivit likformade. Originaliteten är borta. Alla ska ha samma sorts musik, lovsånger och overheadapparater. Man ska följa bestämda trender.

Stig har läst om att man just nu i Sverige har besök av en grupp från retreatcentret i Taizé. *"Bland dagens unga stockholmare finns det en längtan efter en djupare andlighet, men också en känsla av att inte rymmas i samhället och i de etablerade kyrkorna. Detta har skapat ett slags*

andlig förvirring, och de unga behöver sällskap på vägen." Så skrev Stockholms kyrkoledare till Taizé-kommuniteten för att vädja om att några av den ekumeniska komunitetens bröder skulle komma och stanna i Sverige under några månader under våren 2007.

-Det är verkligen ett lågvattenmärke för svensk kristenhet, när de väljer att hämta hjälp från ett katolskt retreatcenter i Frankrike, menar Stig.

Ase & Stig Andreasson har tillsammans arbetat som missionärer i Frankrike i många år.

I början av 1960-talet läste han i Svensk Veckotidning (Missionsförbundets organ) en rapport av en pastor som besökt Taizé. Denne presenterade komuniteten där som ett väckelsecentrum. Denna framställning stod i bjärt kontrast till den uppfattning evangeliska ledargestalter och teologer i Frankrike hade. De uppfattade komuniteten i Taizé som femtekolonnare, ett förföriskt center som förleder de protestantiska

kyrkorna till en pro-katolsk uppfattning. Det river ner skillnaden mellan evangelisk och katolsk tro. Allting blandas, man framställer det ena lika bra som det andra. Det finns mycket i Taizés fromhetsstil som är av katolskt ursprung, och därmed bryter med evangelisk kristendomsförståelse. Stig skrev en artikel där han beskrev hur evangeliskt kristna teologer i Frankrike uppfattar Taizé, och sände till Svensk Veckotidning. Han fick tillbaka den,

vokat i Strassbourg, **Fredrik Hoffet** skrivit en del mycket uppmärksammade böcker om den katolska kyrkan och dess strategi för att knäcka det protestantiska tänkandet. Han menade att det skulle vara lätt för katolska kyrkan att inta Skandinavien, eftersom där vet de kristna så litet om vad katolicismen egentligen står för. De blir ett lätt byte för den propagandistiska offensiv katolska kyrkan håller på med. Det skrev han för fyrtio år sedan.

-För några år sedan sippade det ut rykten om att den katolska kyrkan har planer på att återerövra Norden. Det märks att de hunnit långt i dessa planer.

-På ett vis har vi som varit i Frankrike fått en privilegierad ställning. Genom att vi varit där, har vi fått möjlighet att se klarare på tingen än de kristna uppe i Norden tycks göra. Den evangeliska kristenheten i Frankrike och Belgien har teologer som skrivit oerhört klart, en litteratur man är glad att ha tillgång till och möjlighet läsa. Här i Norden ligger man så nära det katolska tänkandet. Det verkar som om de kristna inte har möjligheter att genomskåda den finurliga, försåtliga förförelsen.

-Det kommer olika signaler från frikyrkligheten. Man ger ut katolsk litteratur, och publicerar katolsk propaganda. Samtidigt försöker man nämna Frankrike och Spanien som missionsländer. Det går inte riktigt ihop.

Stig följer noggrant med i vad som sker i kyrkligheten. Han gör några kommentarer omkring ett av de allt vanligare er vanligt förekommande allkristna mötena, där både katoliker och frikyrkopastorer medverkar:

-Det är solklart när ett antal pastorer från våra tidigare miljöer nu samlas för att lyssna till en katolsk präst, så tar de ju intryck. Om någon sedan kommer hem och en ung

med besked att det inte fanns plats för den.

-Man har distanserat sig från kristet evangeliskt tänkande, när man numera menar att man kan hämta hjälp från Taizé för sekulariserade svenskar. Taizébröderna försöker påverka protestantiska pastorer att inte idka "proselytism" ibland katoliker, som bör räknas som våra syskon i tron.

Stig berättar också att en ad-

människa från församlingen säger att han känner kallelse att åka till ett katolskt land som missionär, då blir det ju konstigt. Det land han ska till är ju fullt med fina präster som den pastorn kanske nyss lyssnat till på pastorskonferensen. Sådant ger ju inte stimulans för människors missionskallelse. Det varken talas eller skrivs om den andliga nöden bland katolikerna, sådant jag fick höra och som ledde till att jag beslutade mig för att åka till Frankrike som missionär.

-Det verkar vara ett avslutat kapitel i svensk frikyrka att driva mission i det katolska Europa, säger Stig med vemod och sorg i rösten.

-Enligt en utvärdering som ganska nyligen gjordes av en evangelisk organisation i Sverige om missionssituationen i Europa, menade man att katolska länder är missionsfält på grund av att de är sekulariserade. Huvudargumentet när det gällde missionsbehovet i Västeuropa, var alltså att det är *sekulariserat*. Kyrkorna töms på folk och är i behov av återevangelisering. Kristendomen har gått tillbaka. Om människor är sekulariserade, har de ju knappt någon religion alls. Men om människor går i en katolsk kyrka som kyrksamma mariatillbedjare - betyder det då att de inte behöver evangeliseras?

-Ur vår evangeliska synpunkt som missionärer i Frankrike, var det en onödigt mörk bild som målades i denna utvärdering. Man beskrev situationen med svenska glasögon. I Frankrike har faktiskt den evangeliska kristenheten gått starkt framåt.

-Naturligtvis är Frankrike sekulariserat; det finns endast sex promille evangeliskt kristna i Frankrike. Men eftersom det är ett tätbefolkat land, så har de evangeliska församlingarna ändå många medlemmar. Då måste man fråga varför människorna är

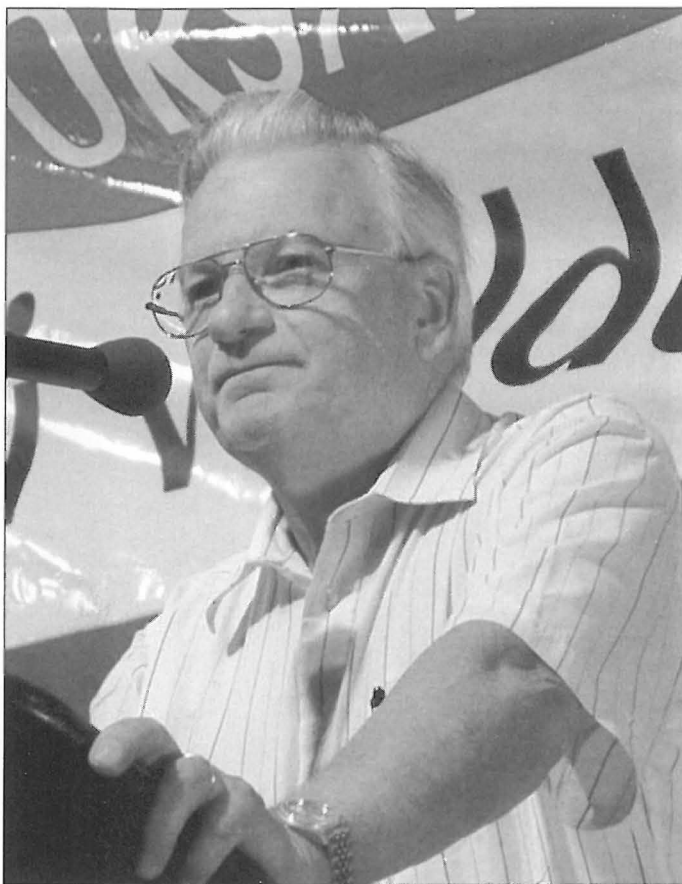
så sekulariserade. Många är nog sekulariserade just på grund av katolicismen. Sekularisering och religionslöshet är fenomen som finns särskilt i katolska länder.

-Frikyrkligheten i Sverige har egentligen alltid haft svårt att förstå behovet av mission bland katolikerna i Europa.

-I tidningarna Petrus och Dagen tar man ofta in skönmålande artiklar om katolicismen. Det går inte vinna missionsintresse för Europa, om man publicerar sådana

än Midnattsropet, som har spalterna öppna för det jag skriver.

-I Norge finns fortfarande några tidningar som gärna sätter in mina artiklar. Där är vi också välkomna till en hel del små grupper att predika och berätta om behovet av mission i Frankrike. Men det är svårt att få loss människor att åka ut som missionärer. De förstår inte att det behövs missionärer i Europa. Man kan hellre åka till Argentina och Brasilien. Det verkar som

Stig reser fortfarande runt och predikar på många ställen. Här under en sommarkonferens på Bällsta.

artiklar. Att frikyrkosamfund och pingstvännen dessutom idag kan äga och driva ett bokförlag som ger ut både katolska och evangeliska böcker, är att skjuta skutan i sank. Om man menar att katolska länder är missionsfält, kan man inte samtidigt propagandera för katolicism i Sverige.

-Det är länge sedan jag fick in någon artikel i Dagen. Det har skett en fullständig förändring i hela den andliga inriktningen. Jag vet inte av någon annan tidning i Sverige

om man inte kan tänka sig att det kan finnas sådant andligt mörker i Europa att det skulle behövas missionärer här.

Vi samtalade länge. Mycket var tungt och mörkt. Den utveckling som skett i kristenheten, måste var och en som älskar Guds ord kalla avfall. Stig och Åse har åldrats i tjänsten, och tvingas naturligtvis trappa ner en del på sina åtaganden. Så frågar jag hur de ser på sin uppgift nu.

-Inför allt underligt vi möter i tiden nu, så känner jag

mig som om jag har en liten, liten mejsel och försöker ge mig på Jotunheimen (Ett av de högsta fjällen i Norge), säger Stig med karaktäristisk galghumor. Men så återtar han, ivrigt sekunderad av sin fru:

-Vi vill gärna vara med och vinna några människor för Gud där vi bor. Här finns grannar vi lärt känna, som behöver höra evangelium om Jesus. Det finns många invandrare, många människor som har svårt få kontakt...

Det var ett inspirerande svar från åldriga kämpar i missions tjänt. Det personliga själavinnandet är fortfarande av högsta prioritet!

-Vi reser runt en del och uppmuntrar små församlingar som är tacksamma för att få Guds Ord. Vi håller kontakt med syskonen i Frankrike, och stödjer och uppmuntrar även dem så gott vi kan.

-En uppgift jag har är ju också att få fram skrifter och även skriva i de tidningar som fortfarande är öppna och tar emot vad man skriver.

Helt klart finns inga tankar på att ta pension från kampen för den tro som en gång överlämnades åt de heliga. Här gäller det att fortsätta förkunna evangelium, att på allt sätt med förmaning, varning, tröst och förkunnelse peka på den ende som kan frälsa. Liksom Stig och Åse under många år i Frankrike fått kämpa mot avguderi, ockultism, religiös okunnighet och likgiltighet för att nå fram med evangelium till människorna, så fortsätter de att vinna människor. Snart kommer Jesus, det gäller att så många som möjligt förenas med den blodköpta skaran som då ska lyftas upp i skyn, honom till mötes.

Då får de som troget hållit ut i kampen, vila efter fullbordad missionsuppgift! "De skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem." ■

Den enda räddningen

Text: Selim Mäkivirta

Pastor i Finska pingstförsamlingen i Stockholm

Jag sitter i min gungstol. Det är tidig morgon. Jag tittar mot himlen i östlig riktning, där solen just ska gå upp. Den reflekterar himlen i eldskimmer. I mitt medvetande uppkommer en tanke: Hur var det i Sodom och i andra städer på slättlandet? Vilka var smittade av syndens fördärv? Onaturliga köttsliga begär hade smittat hela folket! Syndens bågare var fylld till brädden! Den helige Guden kunde inte tåla att åse detta mer!

-När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på Lot och sade: "Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås genom stadens missgärning." (1 Mos 19:15)

Lot var så fäst vid Sodom's fördärv att änglarna var tvungna att hålla dem i händerna när de leddes ut ur Sodom. Hans hustru var så fäst vid Sodom, att hon inte kunde låta bli att vända sig om och hon förvandlades till en saltstod!

-Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot hade kommit till Soar, lät HERREN svavel och eld regna från himmelen, från HERREN, över Sodom och Gomorra. (1 Mos 19:23-24)

Hela slättlandet med Sodom och Gomorra förintades. Och Gud mindes Abraham och räddade Lot!

Paulus skriver i sitt brev till romarna:

-Därför priggav Gud dem i deras hjärtans

begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar. De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen. Fördenskull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; Sammalunda övergävo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinne, till att bedriva otillbörliga ting. (Rom 1:24-28)

När de övergav Gud och inte ens ville erkänna hans existens, tillät Gud dem att göra allt det som deras onda sinnen kunde tänka ut!

Dessa onaturliga köttsliga begär: lössaktigheten, lössläpptheten, påskyndade Guds dom över Sodom. Idag har man lagstadgat rättigheterna för homosexuella och lesbiska, men även för abortanhängarna, att fritt verka för och sprida fördärv, vilket tidigare ledde till fängelsestraff. Dessa grupper fördärvat det friska och sunda samhällslivet. De går emot den Helige Gudens Ord. Lagstiftaren har öppnat för fördärvet att komma in som en flod. Även religiösa grupper erkänner dessa, förutom en liten minoritet. På så vis har de undertecknat samma dom som Sodom: att förgås i eld.

Aposteln Petrus skriver:

-Och städerna Sodom och Gomorra lade

han i aska och dömde dem till att omstörtas; han gjorde dem så till ett varnande exempel för kommande tiders ogudaktiga människor. (2 Petr 2:6)

Om onaturliga köttsliga begär och förruttnelse fick ett rättvist slut under Lots dagar, så väntar samma dom detta land mycket snart. Det finns ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus, Vår Herre.

-Alltså, mina bröder, hava vi icke någon förpliktelse mot köttet, så att vi skola leva efter köttet. (Rom 8:12)

Andens livgivande kraft har befriat mig från syndens och dödens onda cirkel!

-Ty den lön som synden giver är döden, men den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre. (Rom 6:23)

-Den som tror på Sonen, han har evigt liv; men den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom. (Joh 3:36)

-Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet. Därför uppfäter förbannelse jorden, och de som bo där måste lida, vad de hava förskyllt; därför förtäras jordens inbyggare av hetta, så att ej många människor finnas kvar. (Jes 24:5-6)

Herrens röst har talat dessa ord. Under Noas tid var arken den enda räddningen; där räddades åtta människor. Idag är den enda räddningen i Jesus Kristus. ■

← Böcker av Stig Andreasson →

BMC-förlag säljer tre böcker av Stig Andreasson. De två första tar upp många erfarenheter från arbetet i Frankrike. Den senaste är en samling analyserande artiklar, som tidigare publicerats i Midnattsropet/Maranata!

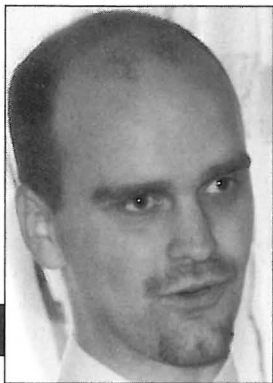
Maktkamp (181 sid, mjuk pärm, BMC förlag) 59:-

Möte med det övernaturliga (152 sid, mjuk pärm, Elias förlag) 59:-

Nya trender och gamla stigar (140 sid, mjuk pärm, BMC förlag) 59:-

Priser exkl. porto. Beställningsadr. se kontaktrutan, sid 31.

Religionen och Kristus

Paulus Eliasson ger några reflektioner från en Israelresa

Under två veckors tid i mars, reste vi en grupp från Pilgrimsfolket i Norge till Israel. Vårt intryck av landet blev nog annorlunda än många andras. De två veckorna bestod till ytterst liten procent av kyrkobesök – men till stor del av att besöka historiska och profetiska platser. Israel har väldigt många naturparker och utgrävningsområden, såsom Bet She'an – där Sauls döda kropp hängdes upp efter nederlaget vid Gilboa, Tel Dan – där floden Jordan har sin källa, Ma'ayan Harod, där Gideon lät sina män dricka ur källan...

Utan att gå in på alltför många detaljer, vi besökte allt i allt nästan 90 platser i Israel och Egypten, vill jag nämna två intryck. Det ena kommer ifrån Jerusalem:

När man går in genom Lejonporten i Jerusalem, kommer man snart till *"Via Dolorosa"* – smärtornas väg. Denna vägen sägs Jesus ha gått från Gabbata till Golgata. Här finns 14 stationer som pilgrimer besöker när de ska minnas Jesu död och lidande. Vi vet att det hela för det första skedde ca 15 meter längre ner i backen – och för det andra att placeringen av alla stationerna är rena gissningar samt att många av dem inte har någon biblisk grund. Nog om det. Vi klämdes oss fram bland de arabiska bazarerna, och kom till sist ut vid korsfästelsekyrkan.

Och vilken tragik. Jag har aldrig blivit så besviken över religionen som då jag trädde in i denna kyrka. Den är i sig självt ett monument över religiös galenskap. Där kunde man sticka ner handen mellan två stenar – platsen där korset skall ha stått. Där kunde man fotografera sig själv vid en stenhäll – platsen där Jesu kropp skall ha lagts när han togs ner från korset. Där fanns grekisk-ortodoxa ikoner, ett syrianskt kapell, ett koptiskt kapell, det latinska och det grekiska Golgata...

Detta får stå som en sinnebild för vad religion kan göra för att förstöra män-

niskan. Det som är centralt – att för 2000 år sedan dog vår Frälsare och Herre för våra synder skall – får stå tillbaka för relikier och heliga stationer. Runt om i Israel såg vi människor som gick barfota på "heliga" platser. De rullade runt i gruset på något "heligt" berg. De grät vid en relik. Bibeln säger: *"För er skall smädas Guds namn bland hedningarna"* (Rom 2:24)

Men en annan erfarenhet kommer från en diametralt annorlunda situation. I den norra delen av landet, ligger Banias. Den staden känner vi som Ceasarea Filippi. Bibeln säger att Jesus en dag kom vandrande i denna staden, och frågade sina lärjungar *"Vem säger folket att Mänskösönen är?"*

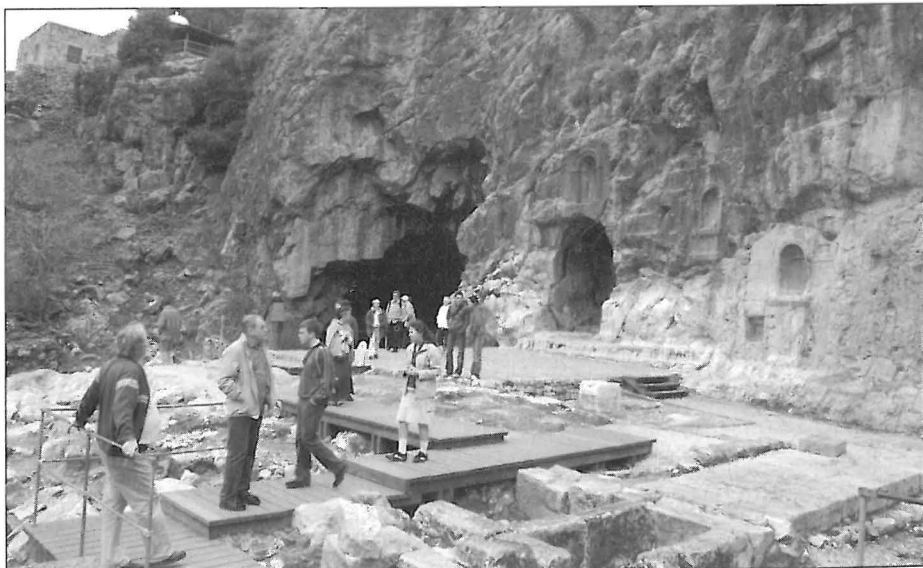
Det som var speciellt med Ceasarea Filippi på Jesu tid, var att där stod ett tempel till guden Pan. Precis vid en grotta, där vatten kommer ut ur berget och så småningom skapar floden Jordan, hade man byggt ett tempel, och där offrades människoffer till naturens Gud. Vi hade förmånen att besöka denna platsen, och gå över klippan där Pan- och Zevstempel

len stod. Och helt plötsligt kommer det till oss som står där, långt ifrån kyrkor och pilgrimer:

-Han sade till dem: "Och ni, vem säger ni att jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Jesus sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen. Jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den." (Matt 16:15-18)

Kanske hade de just stått och sett på templet som var byggt på klippan, och som en protest mot all hedendom och religiositet, sätter Jesus upp ordningen för församlingen: Jag skall bygga! Och var och en som bekänner Jesus vara den levande Gudens Son ska byggas på den klippan som är Kristus.

Vår Israelresa bekräftade än en gång för mig: Vi behöver inte döpas i Jordan, smörja oss med olja från Getsemane, bestiga Tabor barfota eller sticka handen ner mellan stenarna där korset stod. Vi behöver kraften ifrån Herren – och vi behöver förstå vad det innebär att vara hans församling. ■

Vid denna grotta stod på Jesu tid ett Pan- och Zevstempel. Som protest mot hedendomen sa Jesus på denna plats: "Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min församling."

Jesus i centrum på Soleggen

Rapport av Emanuel Johansson

När man åker genom Gudbrandsdalen i Norge och närmar sig de mäktiga fjällerna känner man sig som människa verkligen liten och hjälplös. Då man sedan kommer upp på fjällen där trädgränsen slutar och de kala snötäckta viddererna breder ut sig, kan man inte annat än tänka på Guds storhet. Inför honom som också gjort snön som faller, vinden som viner och solen som skiner har människan verkligen inget att sätta upp.

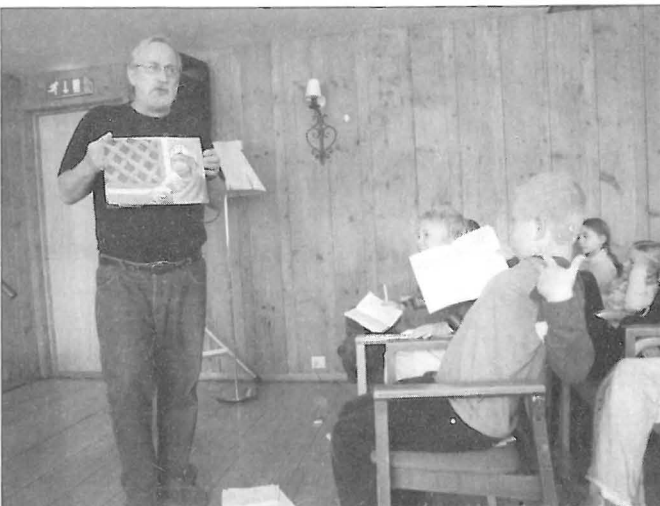
På Soleggen i Norge, dit Pilgrimsfolket bjudit in skolbarn från Norge och Sverige, fick vi bl a höra om **Rambou** från Indien som hade förstått något av människans situation inför Gud. Han hade bestämt sig för att gå på knä genom hela Indien till Calcutta för att på något sätt blidka Gud. Det handlade inte bara om människans litenhet inför Guds storhet utan framför allt om människans orenhet inför Guds renhet. Tyvärr hjälper ingen knägång genom Indien, fakta kvarstår. Om vi så skulle bestiga världens högsta topp blir vi inte större eller mer lika Gud för det. Synden som skiljer människan ifrån Gud står kvar. Men missionären David som länge hade verkat i Indien visste vad Rambou behövde få tag i - evangelium. Gud den störste är också så

stor i kärlek att han gav sig själv för vår frälsnings skull. Han sände sin son Jesus till den här världen för att lida, dö och uppstå varigenom en evig frälsning vanns. Att så få komma när Jesus kallar, tro på honom och tacka för den fria gåvan är den enda vägen till att upprätta gemenskapen med Gud.

På Soleggen förkunnades det enkla evangeliet, om nödvändigheten av att verkligen få möta Jesus, att välja honom framför allt och följa honom. Många barn, från olika sammanhang, olika nationaliteter och olika åldrar var samlade och jag tror alla blev berörda av det de hörde.

Att få glömma alla vardagsproblem och vara en vecka uppe i fjällen var en lisa för själen. Mellan möten åkte barnen pulka och skidor. Alla som deltog i tävlingarna som hölls fick ta emot priser i form av något gott. En dag provades kunskapen hos alla deltagande. Alla, från de minsta till de största, grillades av bibelfrågor och minnestester. Glädjen var på topp, kanske särskilt för de lag som till slut vann och kammade hem de största applåderarna.

Under dagarna uppe i fjällen gick mina tankar till alla de barn som inte fått möjlighet att höra och vara med om något liknande det vi fick uppleva. Det finns barn som lider, är ensamma, som har föräldrar med drog- och al-

Jan Egil Hafsahl talade i ett av mötena till barnen om indienmissionären David Morse och hans vän Rambou.

Ute i backarna var det full fart. Barn och vuxna tävlade och lekte tillsammans.

Marcos och David var två glada pojkar från Spanien, som var med på sin första skolorldsvecka.

koholproblem, barn som inte känner sig tillräckligt tuffa eller bra i en hård och kall miljö. Tänk om alla de fick höra om Jesus som älskar dem och som vill och kan ge allt vad de behöver. Om det blir någon mer skolvecka med

Jesus i centrum skulle jag önska jag kunde fylla en buss och ta med mig alla som behöver höra och uppleva allt det underbara Gud vill ge.

Många hälsningar från Soleggen 2007! ■

KÖP TIDEN!

Märta Berg

Ett märkligt imperativ - omöjligt att uppfylla! Är det ett patetiskt utrop från en människa vars livstid är på väg att hastigt rinna ut? Eller står uppmaningen för något annat? Kan det vara ett observandum i en speciell tid?

Imperativet är formulerat av en man, vars livsverk förvisso närmar sig slutet, men som framför allt innehar den profetiska klarsyn som kännetecknar en apostel.

Det är Paulus som skriver till församlingen i Efesus. Dit kom han, till staden som representerade en mångfald av framgång. Där predikade han evangelium om Jesus och fick därvid uppleva hur framgångens representanter inte kunde förlika sig med ett sådant budskap.

Hamnstaden med de ekonomiska förbindelserna, kulturstaden med de inkomstbringande begivenheterna och den religiösa traditionens dyrkan av modersgudinnan - kunde inte välkomna ett budskap som hävdade att Jesus Kristus är Herre. Alltför stora inomvärldsliga värden stod på spel för att anammas.

Efter flera års förkunnande och själavård lämnade Paulus Efesus, men senare under sin fängenskapstid skrev han brev till församlingen där.

Det brevet handlar om vad Guds folk är i himlen och hur Guds folk ska vara på jorden och det talar om Jesus som vår verkliga rikedom.

Där uppmanar han de troende i Efesus och de troende i alla tider, något så märkligt som att 'köpa tiden'.

I 1883 års översättning av den svenska Bibeln heter det:

-Se därför till att ni vandrar välbetänt
- icke såsom ovisa utan såsom visa - köpande tiden, ty dagarna äro onda!

Det är inte svårt att konstatera likheter mellan den situation som rådde i Efesus och de förhållanden vi lever i.

Är våra dagar onda? Hur vi ser på den frågan beror på vilket perspektiv vi har.

Om möjligheter till vinstgivande förbindelser, t.ex. vissa delar av världens resurser, frihet att dyrka myterna och hylla vidskepligheten som både lyckomedel och inkomstmöjlighet, om det ses som personliga eller nationella tillgångar, ja då kanske frågan faller.

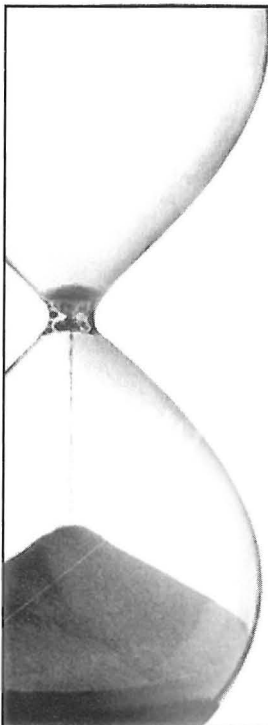
Men om vi ser och hör att människan

inom kort omintetgjort sin egen existens, exempelvis genom överexploatering och utsugning av naturens resurser, då finner vi måhända anledning till eftertanke. Åtminstone gör några av denna världens vise det.

Att "vandra välbetänt" som Bibeln uttrycker det, talar om ställningstagande. "Köpande tiden" är en uppmaning till ansvar i pågående form.

Och det är så ett liv i efterföljelse av Herren Jesus fungerar. Ställningstagande och ansvar. Inte antingen eller utan både ock!

Låt mig erinra om Johannes, Jesu lärjunge. Som valde att bejaka kallelsen och följa Jesus. Lämna båt och nät, far och mor när han mötte Jesus den dagen vid Tiberias sjö. Det var ett ställningstagande.

***Du kan inte köpa mer tid.
Men du kan erlægga ett pris
för den tid du har fått så den
får ett värde för evigheten.***

***Ge din tid till Jesus! Annars
blir den bara minuter, tim-
mar, dagar och år som rin-
ner ut i tomma intet.***

***Ditt liv här på jorden är ing-
en privatsak.***

Men som också fullföljde uppgiften, bland annat genom att ta sig an Jesu mor och förbli i sin utkorelse som apostel, trots ensamhet och sorg när de andra gick ur tiden som martyrer. Det talar om ansvar.

Sackeus tog ställning när han skyndade sig ner från trädet och han tog ansvar genom att gottgöra det han gjort illa.

Den som mött Kristus som livsförvandlare har erfarit att det mötet får konsekvenser.

Så var det i Efesus den gången och så är det idag, här där vi lever.

Synden är ingen privatsak. Den är en maktfaktor som tränger igenom allt som är.

Likaså är livet i Gud inte heller någon privatsak. Det är avsett vara en maktfaktor i alla de dagar vi som individer har till vårt förfogande och i sanning en maktfaktor för församlingen.

Något som förmår påverka miljön vi lever i och har ansvar för. Miljö är mer än friskt vatten och ren luft. Miljö är antingen avskilt område för Guds härlighet - eller domäner där människovärdet förnekas och förtrampas. Där perversiteterna upphöjts till norm.

Synden är ingen privatsak. Syndens konsekvens är egoism, utsugning, plundring och våldförande. Men den kläder sig i en dräkt som människan lockats tro att hon har behov av.

Underverk till exempel. Hur många har inte lurats att tro att de behöver under!

Artemistemplet, ett av världens sju underverk - vilken rikedom för Efesus! Det genererade stora inkomster för somliga. Och förledde dess fler till avgudadyrkan och prostitution.

Handelshamnen - vilken möjlighet! Till goda affärer - och till slavhandel.

Frihet att tillbe och dyrka vilken gud eller gudinna du vill - men öppenhet för demoniska krafter att ta herravälde.

Skådespel, där nervkittel och fasa avtrubbade sinnena från att känna och tänka sunt. Skådespel som sannerligen var en lukrativ näring, men där människoliv kastades ut att slitast sönder. Döda för spänningens skull!

Allt för friheten att bedra och bedragas. Allt för friheten att tjäna pengar. Tjåna lustans gud och kulturens alla avgudar.

Om jag vänder tankarna till vår tid och vår miljö, så infinner sig omedelbart slående likheter.

Låt mig påminna om den människosyn som tagit överhanden i samhället. Utan att dröja vid företeelser som aborter och dödshjälp måste vi ju ändå inse att vi lever i en tid då människovärdet är rejält devalverat.

Vi skapar tävlande på olika områden - och kastar därvid människor åt vild djuren. Inte lejon och tigrar kanske, men press och offentlighet som fråntar individen sitt eget livsutrymme.

Prestationssamhället skapar så höggångig ångest att självmord ter sig som den enda utvägen. Suiciddjävlar har sin tributålder. Och demonin är så förankrad i vårt genomsjuka samhälle att mord begås med den förklaringen att "rösterna sa att jag måste döda". Psykiatri och kriminalvård står handfallna.

Skolan som skulle vara uppfostrare tillsammans med familjen, plockar sönder normer och värderingar så barnen fylls av aggressivitet och livsleda innan de ännu fyllt tolv år. De finner det osäkert att lita på de vuxna som inte kan ge stadga åt en ung människas stormande tillvaro. Vår så kallade objektiva undervisning berövar barnen deras mentala oskuld och leder dem in på artemiskultens perversa livsmönster. Vi dyrkar och tillbeder precis vad vi vill, för Gud och Jesus är ändå bara sagor.

Den lille gossen vars farmor just dött, kommer gråtande från dagis, där "frökarna" sagt att det finns ingen himmel utan nu ligger farmor i jorden.

Dagis, det är förvaringsplatser där vi tvingas ha våra små för att samhället omdanat oss från mänskliga varelser - föräldrar - till produktionsfaktorer.

Vi låter våra gamla dö i ensamhet ty vi har skapat barriärer mellan generationerna och rädsla är den mest uttalade känsla som existerar mellan gamla och unga! Avstånd, kyla och rädsla!

Men på det ockulta området florerar erbjudandena! Guiden på museet gör en helhjärtad insats för att få den gästande skolklassen att provhålla i den magiska trollkäppen och få barnen övertygade. All slags värk erbjuds lindring och behandling genom stenar och aromer

och helande händer. Sjukgymnastik och friskvård har mixats med en avsevärd dos 'hokusfokus'. Någon tjänar pengar på det. Någon öppnar sig för demoni. Porten står öppen för alla slags affärer och alla sorts förbindelser.

Paulus skriver: "*Dagarna är onda!*"

I USA tvingas forskarna förelägga den rapport som klart och tydligt visar att människan håller på att ointetgöras sin egen möjlighet till liv och överlevnad. Inte ens om vi vänder om och börjar leva ansvarsfullt och återhållsamt kommer vi att kunna ändra utgången. Vi är förlorade.

Paulus skriver: "*Se därför till hur ni vandrar!*"

Livet i Gud är ingen privatsak.

"*Köpande tiden!*" En säregen uppmaning i pågående form. Ett pris att betala, men inte punktuellt utan fortfarande. Pågående under hela din tid.

Tiden är varje individs gåva från Gud och det är varje individs ynnest att använda denna gåva.

Du kan inte köpa mer tid. Men du kan erlagga ett pris för den tid du har fått så den får ett värde för evigheten.

Ge din tid till Jesus! Annars blir den bara minuter, timmar, dagar och år som rinner ut i tomma intet.

Ditt liv här på jorden är ingen privatsak.

Gå in i det överlåtelseförhållande som gör ditt liv till högsta värde för den eviga världen! För Guds rike.

Vilka personliga ställningstaganden och ansvarsförhållanden det kommer att medföra, det kommer du att bli klar över i umgänget med din Herre. Han är inte otydlig i sitt tal, men det är den som har öra som hör. Kanske behöver de andliga öronen en genomgripande förnyelse. Det finns att få.

Och det finns nåd. Nåd att välja så att tiden får sitt rätta och omutliga värde. Nåden ovanifrån är den gudomliga motvikten till de onda dagarna. Tidens värde handlar om den uppriktiga kärleken till Jesus.

Paulus avslutar brevet till Efesierna genom att fastlägga: "*Nåd vare med alla som älskar vår Herre Jesus Kristus i uppriktighet!*" ■

Vila i Gud

- högsta grad av aktivitet

Text: Karin Vidén

Människan vill få sin gudssträvan och sitt andliga sökande bekräftat genom upplevelser och erfarenheter av religiös och andlig karaktär. Hon söker nå upp till Honom som är ouppnåelig, lära känna Honom som bor i ett ljus och som ingen människa kan se och sedan leva. Hon spåker sig i rituell och ceremoniell gudstjänst för att om möjligt få sin inre längtan och hunger efter gudsbehov stillad. Att vara andlig sökare ses idag som en bekräftelse på att man trots allt kommit en bit på vägen att finna andligheten inom sig själv. En bekräftelse på att man uppnått en viss nivå av inre mognad och högre kunskap.

I en tid då stress och utbrändhet är modeord, då trötthet och slitenhet är att vara "inne", i en tid då, att "ha ett liv" är detsamma som aktivitet och fullspäckat dagsschema, finns dock kvar ett erbjudande om vila i Gud. Ett löfte till människan givet av Gud själv.

Vi är inne i ett nytt år och redan har de flesta av oss brutit de löften vi så högtidligt gav då det nya året grydde. Vi kanske skulle bli snällare, mer givmilda, ge mer tid för barnen, avsätta tid för än det ena och än det andra som samvetet manat oss till. Så kom den bryska grå vardagen och ställde krav på vår hundra procentiga uppmärksamhet, ställde krav på våra helhjärtade och reservationslösa insatser, och karusellen tog ånyo fart igen.

Hur tragiskt är det inte se hur även

I en tid då stress och utbrändhet är modeord, då trötthet och slitenhet är att vara "inne", i en tid då, att "ha ett liv" är detsamma som aktivitet och fullspäckat dagsschema, finns dock kvar ett erbjudande om vila i Gud.

evangelii tjänare sugts med i denna centrifugalkraft som till sist tränger ut den sista droppen av det som en gång var ett till Kristus överlåtet liv för gudomlig tjänst, ett käril till hedersamt bruk. Tjänsten blir istället politisk till sin karaktär, arbetsmetoden och uppdraget demokratiserande och inomvärldslig.

Veckoslutsångest råder bland folket, fredagskön vid Systembolaget talar sitt tydliga språk. Människor lever utan Gud och utan hopp i världen. Många flyr in i ett helgrus, andra in i ett shoppingrus i någon av alla de enorma materialistiska katedraler där människor skockas inför erbjudanden och fynd. Hungern och nöden är obeskrivlig.

Planeringskalendern blir ett verktyg till flykt bort från det pockande inre som ropar efter frid med Gud.

Planera fullt. All tid. Alltid. I god tid, ingen tid över, gärna övertid. Till sist... ett år, en månad, en dag, skrivs den sista raden... oplanerat.

Av vardagsstress, uppskruvade och ångestfyllda människor lyckas med möda klämma in en eller två dagars vistelse på avlägsen plats där natur, stillhet och andlighet ska läka och hjälpa till hantera det som under lång tid sargats. Man söker sig till retreat, avskildhet och klostervistelser för att finna svar och mättnad, en själslig tillfredsställelse i en behaglig och stämningsfull miljö. Man öppnar oförbehållsamt sina sinnen för skapelsen som kan ge människan själsligt lugn och inre ro för stunden, man låter sin törst släckas av skapelsen i form av

vackra och mäktiga naturscenarier och tystnadsupplevelser. Det betydelsefulla och eftertrånade blir det skapade istället för Skaparen, som är Gud själv

-Ingen kommer till Fadern utom genom mig, sa Jesus. Människans ofrid grundar sig i ett distanserande från Livet själv, Jesus Kristus.

Man talar om Gud, ja, man accepterar Gud, man sjunger om Gud och man läser om Gud, men steget att genom Jesus Kristus överlåta sitt liv till denne Gud kräver något mer; vetekornets död, det egna jagets död.

Man putsar på fasaden och man renoverar vissa rum, men återstår gör helrenoveringen då hela bygget måste raseras för att ge plats åt det nya, på en helt ny grund, som är Kristus.

Frälsningen i Jesus är den enda möjligheten för människan finna sin rätta funktion och sitt rätta värde, det värde Gud gav henne redan i skapelsens morgon, då han skapade människan för gemenskap med sig själv.

Då Jesus tagit sin boning i människans hjärta ger han av sin frid som övergår allt förstånd. -*Min* frid ger jag er, sa Jesus. I överlåtelsen till Honom ryms också avskildheten med Honom. Mitt i stridens larm, mitt i storstadsbuller och ändlösa bilköer, i stormarknadskön och i vardagens arbete finns dock en avskildhet tillsammans med Honom som är obeskrivlig. Det finns en vila given av Gud som gör det möjligt vara ett käril med vatten till törstande medmänniskor även om situationen och omständigheterna syns vara omöjliga.

Det är ett verk som han själv utför i de sina, ett verk som leder fram till utgivande och helhjärtad tjänst för Guds rike. Då handlar det inte längre om ett famlande och trevande bland de religiösa skuggverken, ett strävande efter upplevelser och bekräftelser på att Han finns för mig, eller ett frustrerat sökande efter det som faktiskt redan är givet.

Vilan i Gud är att få vandra i förutberedda gärningar, att utan knot och med beredvillighet ta sig an det som möter av stort och smått, och att leva i uppbrott och lyhördhet för nästa steg på färden. Vilan i Honom är förtröstan, ja, full förtröstan, en sådan som det lilla barnet har till sin far och mor. Han finns för mig, och jag finns för Honom! Då en människa genom Jesus Kristus överlåtit sitt liv till Gud, kan Han verka genom, och bruka henne till fullo. Vilan i Gud är i sanning högsta grad av aktivitet! ■

Vilken gåva, denna frälsning!

Hans Lindelöw

När den kristna församlingen föddes så skedde det något stort i Jerusalem - apostlagärningarna berättar om denna händelse. Aposteln som predikade påminde om vad en profet hade sagt:

...över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgiuta av min Ande och de skall profetera. (Joel 2:18)

De skulle profetera, inte profitera. Det är skillnad. Är det detta som är skillnaden mellan den tidens kristna och mycket religion av både tidigare och senare datum?

Den församlingen hade direktkontakt med Herren Jesus, och det var deras stora glädje - och tacksägelseämne. Och den kontakten borde inte upphöra, den borde faktiskt finnas bland de kristna än idag. Det är vad evangelium innebär. Jesus Kristus säger:

-Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma. (Matt. 24:14)

Det står i Ef 1:9, vad Gud har tänkt, det står om ett:

...beslut, som han efter sitt behag fattat inom sig själv, om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd. Det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finns i himmelen och på jorden.

I Kristus. Detta är så oerhört - tänk, allt i himmelen och på jorden. Vi kan inte räkna alltsammans, vi kan inte mäta det.

Det är många ting, många naturfenomen som är så stora, så sammansatta, så oerhörda. Djur, natur, hav, klippor. Allt sammanfattas i en människa som Gud har ställt fram. Allt sammanfattas i honom, i Kristus, den korsfäste. När han dog på korset var det universums skapare

som lät sin egen avbild, sin egen Son dö, för att han skulle försona allt med sig. Församlingen har ju till uppgift att vittna om honom. Därför blir församlingens erfarenheter inte så lätt att förstå. Församlingen måste på något sätt gå ned på djupet av förödmjukelser och lidanden i världen men där också uppleva och erfara det här att i Kristus är allting sammanfattat. Finna denna oerhörda, sammanhållande kraft. Detta tecken, detta namn: Jesu Kristi namn.

Därför kan varenda människosjäl som åkallar detta namn på ett alldeles särskilt sätt få tag i nycklar, oerhörda nycklar som finns i Jesu namn. Nycklar till frälsning, nycklar till kunskap, nycklar till evigt liv. Låt oss be Gud om hjälp i dessa dagar. Vi ser hur det drar ihop sig. Det är inte lång tid kvar.

Jag tänkte på det när jag läste om dessa väldigt, nästan febriga, famlande fredsörsöken man gör i Mellanöstern för att försöka få situationen där att bli något så när draglig. Det här och mycket annat talar om spänningen i tiden inför att *Jesus kommer - Maranata!*

Då gäller det att vi är förberedda. För att se honom då, när han kommer, vid hans tillkommelse - det kan vi inte vidare göra. Den härligheten går inte se. Det står så här i Uppenbarelsebookens 1:7

-Se, Han kommer med skyarna. Och alla ögon ska se honom, ja ock deras som stungit honom. Och alla släkter på jorden ska jämra sig vid hans åsyn.

De ska jämra sig! Det kommer alltså inte att vara glädje, det kommer att vara en plåga att se honom för människor som vant sig vid ett liv i mörker. Men församlingen har till uppgift att förbereda sig och förbereda andra i görli-gaste mån på denna händelse. Därför är det så allvarligt det här som Jesus sa till rådsherrn som kom till honom just på natten och ställde frågor till honom. Jesus sa att om en människa inte blir född på nytt så kan hon inte se Guds rike. Vilken gåva denna frälsning! ■

LAMMET

Evangellum är enda räddningen för människor idag. Människan är fördärvad på grund av synden, men det finns ett medel till förvandling. Jesus Kristus kom, han gav sitt eget liv för att vi skulle kunna bli frälsta. Det enda som kan åstadkomma en förvandling i människans liv är den nya födelsen.

En opånyttfödd människa kan vara religiös, hon kan ha vissa handlingsmönster och försöka leva på ett visst sätt. Men det räddar henne inte. Därför krävs det en förvandling, en pånyttfödelse, för att hon ska kunna bli räddad, frälst och få gemenskap med Gud.

Människan är skapad för gemenskap, för umgänge med Gud. Tänk att vi som församling, som kristna, sitter inne med svaret, den sanning som kan bli till förvandling och frälsning för människor idag. Det är ett stort privilegium att ha fått vara med om detta under i sitt liv. Det är också ett stort privilegium att få vara ett redskap för Gud att förmedla ett sådant budskap vidare till människor.

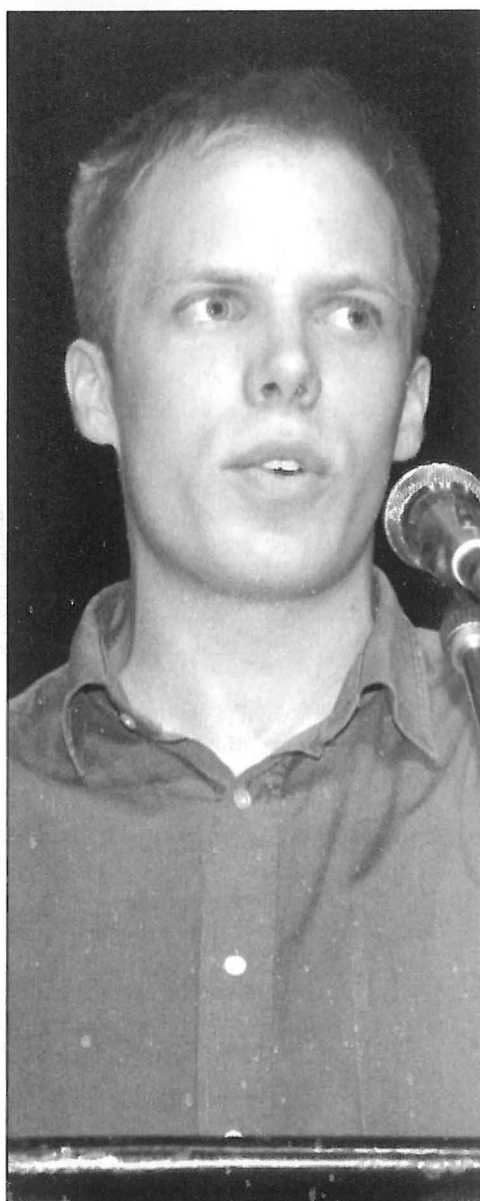
När vi läser om Jesus, så läser vi ofta om Lammet. I Johannes evangelium står att när Johannes Döparen fick se Jesus, sa han:

-Dagen därefter såg han Jesus nalkas; så sade han: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd! (Joh 1:29)

Vi läser detsamma längre fram:

-När då Jesus kom gående, såg Johannes på honom och sade: "Se, Guds Lamm!" (Joh 1:36)

Hela evangelium är inrymt i denna sats om Guds Lamm. Han blev försörjningsoffret för oss. Många gånger i Nya

**Predikan av
Emanuel
Johansson**

Testamentet står det om Lammet. En beskrivning står i Uppenbarelseboken:

-Då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka äro utsända över hela jorden. Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen.

-Och när han tog bokrullen, föllo de fyra väsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet; och de hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner.

-Och de sjöngo en ny sång som lydde så: "Du är värdig att taga bokrullen och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor, av alla stammar och tungomål och folk och folkslag, och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden"

-Och i min syn fick jag höra röster av många änglar runt omkring tronen och omkring väsendena och de äldste; och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen. Och de sade med hög röst: "Lammet som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet och starkhet och ära, och pris och lov."

-Och allt skapat, både i himmelen och på jorden och under jorden och på havet, och allt vad i dem var, hörde jag säga: "Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och vädret i evigheternas evigheter." Och de fyra väsendena sade "amen", och de äldste föllo ned och tillbådo. (Upp 5:6-14)

Här läser vi om Lammet som blev slaktat. Den seger som Jesus vann på Golgata - vilken oerhörd betydelse den har. I evigheternas evigheter är denna seger som han vann av oerhörd betydelse.

Ett lamm - vad är det för något? Det

S N A T U R

är så litet, så svagt, så hjälplöst. Det kan inte försvara sig mot något, det kan inte ge sig på något heller. Ett lamm kan man tycka är ömkansvärt.

Så kan vi läsa om ett annat djur. I Uppenbarelseboken 13 läser vi om vild-djuret.

-Och han ställde sig på sanden invid havet. Då såg jag ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade tio horn och sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på sina huvuden hädiska namn.

-Och vilddjuret, som jag såg, liknade en panter, men det hade fötter såsom en björn och gap såsom ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och gav det stor myndighet. (Upp 13:1-2)

Här läser vi om ett vilddjur som liknar en panter. Om man studerar de stora rovdjuren i djurvärlden blir man riktigt imponerad. Vilken styrka, vilken respekt de inger dessa egenskaper! Fötter som en björn, gap som ett lejon. Ett lejons gap kan skrämman den modigaste och starkaste. Vilken styrka! Människor beundrar sådana här styrkedemonstrationer. Något som är stort och starkt, något som är väldigt. Men samtidigt skrämmer det. Rovdjuren drar sig inte för att roffa åt sig och använda sin styrka för att krossa och förstöra. Det finns säkert mycket att säga om dessa ting, men jag tänkte på Guds rike i förhållande till världens rike, och den kamp som pågår idag mellan Guds rike och världen. Om vi tittar på Guds rike på jorden, så vet vi att det är något litet, något som inte ser så mycket ut. Det ser hjälplöst ut, medan all världens organisationer och makter erbjuder en väldig demonstration.

När vi läser undervisningen i Nya Testamentet så förstår vi att det är något speciellt att vara i Guds rike. Det är inte alla som ser Guds rike. Det är frestande

för församlingen att låta sig tjusas av den styrka och makt som världen erbjuder.

Om man fortsätter läsa i Uppenbarelseboken talas om ytterligare ett vilddjur, som steg upp ur jorden. Det hade två horn, likt ett lamms, men det talade som en drake. Hur kommer det sig att det hade likhet med ett lamm, men ändå var ett vilddjur?

Vad kan det ha sitt ursprung ifrån? Kan det vara så att det började som ett lamm, men har förändrats och blivit ett vilddjur? Det här möter oss i Jesu undervisning, särskilt i liknelserna då han talar om himmelriket:

-En annan liknelse framställde han för dem; han sade: "Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin åker. Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar."

-En annan liknelse framställde han för dem: "Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat." (Matt 13:31-33)

Om man inte tänker sig för då man läser, kan man komma fel. Här i församlingen har vi fått god undervisning om dessa ting, men var man än vänder sig annars, hör man: o så underbart med Guds rike, att det ska bli stort och mäktigt, utbreda sig över hela världen och få inflytande på samma sätt som den här surdegen. Vi ska till och med arbeta aktivt och sprida den här surdegen i världens rike så vi kan påverka på bred front och bli en maktfaktor i tiden på det sättet. Men då kan man börja titta närmare på vad det innebär.

En gång samtalade jag med en religi-

önsvetare. Han sa att kristendomen var egentligen bara en liten sekt i början, som inte alls hade någon stor betydelse. Det var först flera hundra år efter det Jesus levde och bibeln skrevs som kristendomen verkligen blev en religion och fick betydelse i världen. Jag hade aldrig hört kristendomen presenteras så, men jag tänkte då på hur rätt han egentligen hade. Han var själv ateist men religionsvetare. Från sin synvinkel såg han den tydliga skillnaden mellan evangelium, det som var ifrån början, och hur det sedan utvecklades, blev en statsreligion och fick inflytande i samhället osv. Det var liksom två vitt skilda ting. Det är helt sant. Evangelium kan aldrig få sin plats i världens rike. Då förändras det och blir något annat. Församlingen utsätts ständigt för krafter som vill utnyttja de tankar som finns, utnyttja för att skaffa sig maktpositioner i ett rike som inte är Guds rike.

Det är fortfarande endast evangelium som kan frälsa och rädda människor. Det måste till en förvandling. Om vi ska vara en surdeg som ska försöka påverka i samhällsfrågor och blanda sig i politiken osv. kan det kanske ändra debatten litet, men det frälser inga människor. Församlingen måste koncentrera sig på de medel som Gud har gett.

Vi vet att redan Jesus, då han vandrade här på jorden, fick det här förslaget av djävulen själv: -Om du faller ner och tillbeder mig, så ska jag giva dig... Och så visade han honom hela världen. Jesus stod fast i den prövningen, men tyvärr är det många som inte stått fast.

Vi måste ta vara på den undervisning vi fått. Hade inte dessa frågor en avgörande betydelse när Maranataväckelsen

började. I de etablerade sammahangen kom nya tankar in. I Pingströrelsen startades dagstidningen Dagen och även ett politiskt parti och det var då en skara såg sig nödgade att gå ut utanför lägret.

Idag har vi facit i hand. Vad är Kristdemokraterna idag? Kd förespråkar fri abort, man är lojal i frågor som rör homosexualitet, ja, anses inte den kristna stämpeln vara alldeles förlegad och opassande. Mönstret är tydligt: Knappt hinner man in i det politiska livet innan man blir en del av vilddjursystemet. Kanske tanken först var att man skulle påverka och förbättra samhället - bli en surdeg, sedan står man där och ger efter och urvattnar, anpassar och gör om. Det som en gång varit ett enkelt evangelium, blir en inomvärldslig makt. Lammet har blivit ett vilddjur.

Vi vet hur ett inomvärldsligt rike fungerar. Det måste ha möjligheter att försvara sin ställning. Det krävs militär makt med vapenarsenaler för att kunna mäta sig med andra riken.

Ingen vill idag ställa sig bakom kors-tågen som ändå hade stor betydelse för kristendomens position i världshistoriens maktspel. Men vad är egentligen skillnaden på det som skedde då och det som sker idag? Det är inte bara katolska och ortodoxa kyrkan som välsignar vapen som är till för att döda, men många som står oss mycket närmare. Exempelvis i Livets Ord i Uppsala har man sagt att man måste kunna försvara sitt land, även om det innebär att döda med kulsprutor och bomber. När det gäller Israel, säger man att det har rätt att försvara sig. Och

ger på så vis sitt bifall åt bombräder som skickar en och annan muslim till helvetet. Vi vet att i USA finns flera fria församlingar med samma syn. **George Bush** är medlem i en kyrka och får det tydligen att gå ihop med allt dödande. Vi tänker: hur kan det vara så här. Det står ju så enkelt och klart i buden: Du skall icke dräpa. Kan det bli enklare?

Om man räknar församlingar som vågar stå för budet *Du skall icke dräpa*, är det inte alls många. Det på grund av att man så gärna vill ta del av denna styrka, denna storhet som finns i världens riken.

Men tänk att få tillhöra Lammet som blev slaktat för vår skull. Lammet tvingar sig aldrig på, men erbjuder en underbar lösning. Det här säger något om Guds personlighet, hur han tänker, hur han arbetar. Vi kan läsa några ord från Matteus till slut:

-Då kallade Jesus dem till sig och sade: "I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder; utan den som vill bli störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många." (Matt 20:25-28)

Här ser vi något av Lammets natur. Vi kan aldrig genom något system påtvinga människor evangelium eller få människor att bli bättre. Men tänk att vi kan ge ut vårt liv för evangelium, på samma sätt som Jesus gav sitt liv redan medan han gick här på jorden. Det är vår kallelse. Om vi vill representera Guds rike här i

tiden, gäller det att stå för Lammet som blev slaktat.

Det är sant; Vildjurets metoder för att tvinga folket att passa dess syften har förfinats och förbättrats, den religiösa massans sålunda. Men, Lammets folk har ingen rätt att nyttja sig av vilddjurets tvingande styrkedemonstrationer och får aldrig visa upp sig inför världen på det sättet. Riskens finns att vi faller offer för påtryckningarna i världen men då förlo-rar vår identitet, förvandlingskraft och suveränitet.

Det andra vilddjuret som det står om i Uppenbarelsesboken 13 är väldigt religiöst. Så länge vi är här i tiden, finns risk att vi hamnar i den religiösa massan. Låt oss hålla oss nära Jesus. Låt oss tillhöra Lammet som har friköpt oss. Låt oss inte falla offer för världens påtryckningar och erbjudanden, utan följa Jesus. Måtte vi kunna se, som Johannes såg. Se Guds Lamm, som borttager världens synd. Det är fortfarande bara evangelium om Jesus som kan bli människor till räddning, frälsning och förvandling. Ska vi tro det profetiska ordet så kommer Lammet att stå som slutsegrare, medan vildjuren hur starka de än verkar kommer att gå under. Det gäller för oss att välja rätt idag. Vi ska inte tro att vi kan vara bättre än Gud och hitta på bättre metoder och arbetssätt än det han presenterat för oss i evangelium. Evangelium är visserligen en darskap för dem som går förlorade, men det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Amen.

Låt oss bedja för församlingen, för den fortsatta kampen! ■

ORTNYTT KORTNYTT KORTNYTT KORTNYTT KORTNYTT KORTNYTT KORTNY

Taizés roll

Ur boken *Att de alla må vara ett* av **Alfred Kuen**, en av Frankrikes mest lästa evangeliska teologer citerar vi ett avsnitt som bör väcka till eftertanke:

-Kommuniteten i Taizé grundades 1940 av broder Roger Schuts som var protestant. Just nu lever 80 munkar från 20 nationer där, varav några är fransiskaner och några ortodoxa. **Maz Thurian**, som blev katolik och ordinerades till präst i Neapel i maj 1987, är just nu prior och grundaren, **Roger**

Schuts deltar i katolsk nattvard.

-Kommuniteten i Taizé har aldrig dolt sin önskan att kunna föra protestantismen tillbaka till den Katolska Kyrkan. Under andra Vatikankonciliet frågade biskop **Bobo Dioulasso** broder Schuts hur det kom sig att han med sina stora sympatier för den Katolska Kyrkan inte anslöt sig till denna Kyrka. Brodern svarade honom: "Om jag kommer nu, kommer jag ensam. Om jag väntar ännu en tid hoppas jag få med mig en del av

protestantismen."

För ett par år sedan blev prior Roger Schuts tragiskt mördad, och vid den katolska begravningen blev det uppenbart att han konverterat till katolicismen.

Med tanke på att Sverige just nu har en grupp missionerande munkar från denna kommunitet, så är det nog viktigt att vara vaksam mot de förförska krafter de representerar. På 1500-talet protesterade många mot Katolska Kyrkans makt och lära. Just därför kom de att benämnas protestanter. Deras ättlingar i vår tid, verkar inte ha någon kraft att protestera. Helt förblindade dras många tillbaka till Katolska Kyrkan. /SF

Sverige först igen...

Sverige, känt världen över som syndig exportexpert. Lyckad vapenexport, Absolut Vodka-succén och införande av homoliberala lagar är några exempel. Nu har även det statliga biståndsorganet SIDA involverats genom att integrera homo-, bi- och transsexuell livstil i svenskt bistånd. Sverige har genom regeringsdirektiv påtagit sig rollen att bli banbrytande i jakten på de nationer som av humanitära skäl vägrar anpassa lagstiftningen till att försvara dessa onaturliga samlevnadsformer. I en handlingsplan utgiven av SIDA, för konkretisering av frågorna står bl.a. följande att läsa:

-I sjuttio länder (varav många av dem är Sidas samarbetsländer) är sexuella relationer mellan personer av samma kön olagligt. Sverige ska verka för att fler länder avkriminaliserar detta samt instiftar skydd mot diskriminering på grund av sexuell läggning.

SIDA har olyckligtvis kommit att bli en dominerande samarbetspartner till många missionsorganisationer. Trots varningar om vilka styrningseffekter statliga bidrag för bistånd och mission för med sig har de flesta kyrkor med öppna ögon gått in under de villkor som myndigheterna ställt som krav för att erhålla ekonomisk hjälp. En vanlig kommentar har under åren varit: -Då styrningarna kommer, säger vi nej! Problemet är bara att när en församling eller ett samfund en gång gjort sig beroende av Staten som försörjare för sina aktiviteter, är det högst sällsynt att någon av dessa sedan hoppar av de program som under årtal byggts upp. Kompromisserna med Guds ord får allt större insteg och myndigheternas krav omöjliggör utförandet av den egentliga missionen, nämligen att i det sociala arbetet förmedla ett befriande evangelium, baserat på Guds rättfärdighet.

Alla de "kristna" organisationer som idag arbetar med bistånd kommer i och med SIDA's nya direktiv att ställas inför ytterligare ultimatum. För att erhålla ekonomiskt stöd till alla skolor, sjukhus etc. som finns upparbetade i missionsländerna, gäller det som regeringen fastställt: Samarbeta eller avveckla.

Bibliskt förankrad mission har en helt annan utgångspunkt. Den låter sig inte styras av Statens penningkista. Däremot lever den i ett starkt beroende av Gud och hans folk. Jesus själv banade vägen och gav befallningen som är enda lösningen på världens problem; att i allt uppfylla Guds rättfärdighet. Gud hatar synden men älskar syndaren!

/BV

Från fängelsekund...

Forts. fr. s. 3

jag vaknade, berättade jag det för dem som låg bredvid mig i cellen. Tillsammans skrattade vi åt min dröm, som ett skämt. Men det var en ovanlig syn, för allt blev kvar hos mig. Jag förstod att detta kunde jag inte bara avfärda.

År 2000 var jag åter i fängelse, då jag redan kommit till tro. En dag var vi i fängelsets källare, omkring tjugo personer i en sk transitcell. Det var kallt och det fanns råttor där. Man tillbringade någon natt där för att sedan forslas vidare. Vi satt några tillsammans och samtalade. Jag talade om Gud och vi drack te. Då lade jag märke till en person som betraktade mig länge. Jag tänkte att han hade något psykiskt problem. Så kom han fram till mig och sa att han måste berätta något. Ja, berätta då, sa jag. Nej, sa han, det här måste jag säga enskilt så att ingen annan hör. Jag uppfattade det som om

han verkligen var en människa med psykiska problem, men följde med honom. Då sa han till mig: -Änglarna har gett mig uppdrag att säga till dig att tiden är kort och Herren kommer snart. Jag hade väntat mig att han skulle säga nästan vad som helst, men inte det. Jag frågade då: -När händer det här? -Mycket snart. Det finns litet tid, därför måste du ta vara på tiden att predika evangelium.

Sedan kom broder Hans och besökte mig och Gud ledde alltsammans och ändrade människors hjärtan så jag blev fri och kom så till Maranataförsamlingen i Stockholm. För mig var det något sällsynt att Gud ledde mig till en församling som sett som sin uppgift att tala om Jesu snara tillkommelse.

Det var alltså tre ting som lade sig tillrätta. Först synen jag såg att jag predikade om den yttersta tiden. Därefter den människa jag trodde var sjuk, som talade om Jesu tillkommelse. Och så förde Gud mig till en speciell plats, Maranataförsamlingen i Stockholm. Det

finns många kristna församlingar. Men inte alla talar om Jesu snara tillkommelse. Somliga till och med förnekar att Herren kommer. Mycket få ägnar sig åt att tala om att tiden är kort och att Herren kommer. Herren förde mig alltså till denna församling där kom för tredje gången att understryka att Herren kommer.

Det ligger på mitt hjärta, jag måste få dela med er att tiden är kort. Vi vet inte vilken dag Jesus kommer tillbaka. Änglarna känner inte till stunden. Men vi vet att alla tecken talar om att Herren kommer, vi måste vaka. Vi måste leva och vandra på ett sådant sätt att Herren skulle kunna komma inom en timme. Vi måste ha klart att vi verkligen har försonats, förlåtit alla, att vi inte har hårdhet i hjärtat. Vi måste ödmjuka oss och be om förlåtelse om vi sårat någon. Vi vet inte när tiden är slut. Gud välsigne oss, och hjälpe oss att stå inför honom, rena och obefläckade. Herren kommer! ■

Tre bokpaket av Arne Imsen

Paket 1

Dessa böcker tar upp Maranataförsamlingens ursprung, historia och utveckling från 1950 och framåt.

I världen men icke av världen (1964)

Fruktad frihet (1970)

Bannlyst frihet (1995)

**99:-
per
paket**

Paket 2

Dessa böcker analyserar destruktiva fenomen i vår tid, såsom den feministiska och den homosexuella rörelsen.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian (2:a uppl 1999)

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel (2:a uppl 1998)

Fortsätt kampen (2002)

Paket 3

Tre böcker om församlingens kamp i tiden. Ett unikt Maranatabudskap.

Tid att vakna - om väckelse och väckelseproblem (1965)

Guds rike (2000)

Vedergäll Babylon (1999)

Alla tre paketen: 250:- (beställningsadr. i kontaktrutan)

Sommarkonferens på Bällsta • 21-29 juli

Väckelsemöten i tältet!

Välkommen till nio dagar med förkun-
nelse och tacksägelse!

Inledningsmöte: Lörd 21 juli kl. 19.00

Dagliga samlingar:

11.00, 15.00 & 19.00

Kost och logi finansieras genom frivilliga
offer, enl. Nya Testamentets principer.

Info & anmälan - se kontaktrutan

Menigheten Pilgrimsfolket i Norge

Direktsända möten över internet!

Tider:

Onsd 19.30 Bibelstudium

Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

**Sång
Vittnesbörd
Förkunnelse
Bön**

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikoturer och
kontaktrutan till höger.

NYHET!

Bibelstudier,
väckelsemöten
och förkunnelse
sänds live över
internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Frälsningen i Jesus Kristus!

17 - 18 mars 2007 höll Maranataförsamlingen temadagar med ovanstående
ämne. **Hans Lindelöw** undervisade och tre bibelstudier tillsammans med
ena kvällens väckelsemöte erbjuder vi nu på **två CD:s för endast 60:-**

Övriga möten från Maranataförsamlingen kan beställas för 30:-/CD. Se
hemsidan för listor.

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

www.maranata.se (Stockholms tider)

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

**BÄLLSTA
TAXI**

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

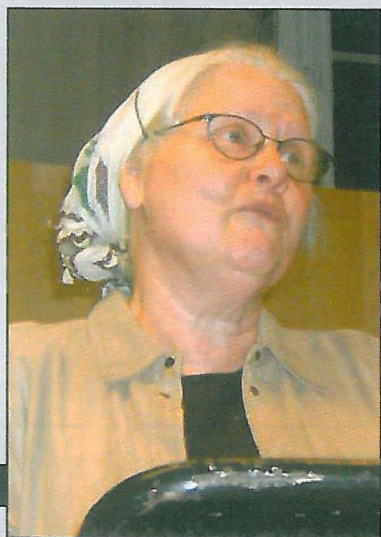
Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida, under fliken
BMC-förlag.

Tänk att få vinna någon för Jesus!

Vittnesbörd av Gertrud Karlsson

Jag ska berätta vad som hände mig för många, många år sen under min ungdomstid. Man glömmer mycket, men sådant glömmer man inte.

Jag kom till Stockholm från Hälsingland och började arbeta på ett sjukhus. Vi bodde på lasarettsgården, många ungdomar med mig och levde som ungdomar gör. Man var ute och roade sig på kvällarna, drack och dansade. Man visste inte av något annat liv. Så skulle jag byta avdelning och kom till en medicinavdelning där jag jobbade några veckor. Där fanns en flicka som sa till mig: -Du ska passa dig för Helga, för hon är pingstvän. Hon försöker bara få med oss till pingstkyrkan. Jag tänkte: -Så spännande! Jag tyckte att den där människan Helga strålade så vackert. Vad har hon för något som inte jag har? Vi gick där och jobbade ihop. Jag tänkte: varför säger hon ingenting till mig? Och månaderna gick.

En söndag eftermiddag skulle vi ha timmar, några timmar ledigt på eftermiddagen. Vi gick där med bäddvagnen. Då sa Helga till mig: -Gertrud, jag har bett för dig länge. Ta emot Jesus i ditt liv! -Vad betyder det här, tänkte jag.

-Du kan få följa med mig hem på timmarna idag, sa hon. Jag följde med henne hem, hon bodde vid Medborgarplatsen. -Lägg dig här och vila, så ska jag laga litet mat, sa hon. Hon hade en stor tavla med Jesus i båten, och så spelade hon en grammofonskiva där Einar Ekberg sjöng om himlen. Här är verkligen gott att vara, tänkte jag där jag låg. Vi åt, och gick sedan tillbaka till avdelningen på eftermiddagen. Då sa Helga: -Du ska få följa med mig till Pingstkyrkan på ett bönemöte. Ja, tänkte jag, det kan jag väl göra, och följde med henne till en liten lokal i Pingst-

kyrkan där man samlats till bönemöte. Några äldre satt där, och Helga sa: -Jag kommer med en frukt från Södersjukhuset, jag har ju bett till Gud om att jag ska få vinna någon för Jesus. Hon skulle snart gå i pension. -Ja, sa en av männen där, vi får väl be till Gud för henne då! Så gjorde de det i det lilla mötet. Så talade Helga om att jag kunde följa med henne till ett väckelsemöte. -Så spännande, tänkte jag, och följde med henne på söndagkvällen. Det var en stor kyrka, och vi satte oss där på ena sidan. Där stod en gammal man och talade, jag förstod efteråt att det var Lewi Pethrus. Nedanför talarstolen var det liksom en ring, och där stod det JESUS. Jag glömde bort allt annat i kyrkan, och tittade bara på den där runda ringen. Jesus, Jesus, satt jag och formade orden. Jag bara såg det där lilla runda märket. Jag vet inte om det finns kvar.

Vad jag vill ha sagt med mitt vittnesbörd nu, är att Jesus behöver män och kvinnor i vardagen. Den här kvinnan gick och arbetade på sjukhusavdelningen. Hon hade gått många år och bett till Gud om att få se någon av ungdomarna bli frälst. Jag var öppen, trött på det liv jag levde och ville lämna det bakom mig. Jag ville ha något nytt, visste inte riktigt vad. Men så fanns en människa mitt i vardagen på arbetsplatsen. Jag hoppas att många män och kvinnor finns som tjänar Gud på det sättet. Helga är nu hemma hos Herren. Vi behöver möta människor i vardagen där vi går fram. För min egen del ber jag till Gud om att få möta någon som jag får leda till Jesus. Tänk att få vinna en människa för Jesus innan vår tid är förbi. Det önskar jag i alla fall.